

SEDMÝ SMYSL 4

Vrať drakovi,
co je jeho

ukázka

© Ilka Pacovská

Praha (2007) 2013 Drápův mocný učitel

„Je těžké zabít jednorožce?“ zeptal se Zuřivý dráp a zahleděl se do temnoty jeskyně, kde se rýsoval jen nejasný, ale o to větší obrys těla. Cítil, jak do jeho dračího mozku pronikl cizí psychický dotyk. Otevřel tomu kontaktu část své mysli a doufal, že jeho společník nebude pátrat v hlubších rovinách, kde se krčily jeho skutečné myšlenky a záměry.

Stále ještě měl v úmyslu se pomstít té lidské holce, která mohla za všechny neúspěchy jeho dosavadního života. Nejen že ho zesměšnila před jeho druhy, ale mohla i za to, že přišel o oko a že jeho dračí matka ztratila kouzelného džina. Všechny si obtočila kolem prstu a byla pozoruhodně životaschopná. Po posledním kontaktu musel uznat, že má značné magické schopnosti. Tím, že dokázala sledovat stopu, kterou jí nabídl, a zachránit

jeho bratra, prokázala i jisté kvality v kouzelnickém umění. To ji ale v jeho očích neomlouvalo, jen to vnášelo do jeho pomstychtivých úmyslů vzrušující prvek zajímavosti. Nyní byla u jednorožců a Zuřivý dráp uvažoval o výletu k nim a možná by nebylo marné si spolu s dívkou podat i pár těchto nesympatických kopytnatců.

„Jak pro koho,“ odpověděl mu chraplavý dračí hlas.

„A vy, Mistře, byste jednorožce v boji porazit dokázal?“

„Jednoho určitě, dva možná, se třemi by to byl vyrovnaný souboj. Proč se ptáš?“

„Jen pro informaci. Jeden nikdy neví, co se může v budoucnu přihodit.“

„Jednorožci nikdy sami bez příčiny neútočí. Není důvod se o ně zajímat. Leda, že bys měl nějaký ztřeštěný nápad, který by je proti tobě poštvál.“

Poslední poznámka zazněla s podtónem podezíravosti a nedůvěry. Zuřivý dráp rychle potlačil emoce a zrádné myšlenky, které se mu draly málem až na jazyk, a pokusil se o zdánlivě bezstarostný tón.

„V životě by mě nenapadlo útočit na nějakého hloupého bílého kopytnatce.“

„To rád slyším. Ostatně, oni vůbec nejsou hloupí. Ty je, Drápe, rozhodně nepodceňuj! Máš proti nim asi takové šance, jako raněný králík proti medvědovi.“

„Díky za radu, Mistře, raději se jim obloukem vyhnu,“ odpověděl mladší drak uctivě a myslel to vážně. Tento rozhovor ho přesvědčil, že nemá cenu prohledávat území jednorožců a bude třeba původní plán trochu poopravit. Rozhodl se počkat, až bude Hanka mimo dosah nebezpečných kopytnatců, a teprve pak najít způsob, jak se jí dostat na kůži. Ta představa ho příjemně vzrušovala, ale rychle ji potlačil, aby si jeho společník neuvědomil, co má v plánu. Ten naštěstí přemýšlel o úplně jiných věcech

a Drákových emocí si nepovšiml.

„A co Šítár? Už se usadil, nebo ještě pořád tvrdne v knihovně v Dubovníku?“

Dráp se trochu rachotivě zasmál, aby uvolnil napětí, které vždy při rozhovoru s Mistrem cítil. Teprve pak odpověděl.

„Vyjádřil bych to asi takhle: usadil se v Dubovníku. Zdá se, že tam navázal nějakou zajímavou známost, ale zatím o tom nechce mluvit. Pokusil jsem se ho sledovat, ale je opatrný. Během doby, kdy jsem se tam zdržoval, jsem neviděl nic zajímavého. Zato doktor je v téhle lokalitě nadšen. Šítár mu pořídil novou laboratoř, takže teď provádí nějaké pokusy na krabech a vykřikuje něco o fantastickém objevu. Na mou přímou otázku ale prozradil jen to, že zkoumá nějaký ochromující jed z mořských rybiček a že o něm ví zatím příliš málo na to, aby mi poskytl věrohodné informace. Prý je také velice náročné získat větší množství kvalitního základu pro vědecké pokusy.“

„No,“ zafuněl Mistr, „hlavně když se dobře baví a nikoho ve svém okolí nedráždí. Nerad bych přišel o svého nejschopnějšího dodavatele.“

„Slíbil jste mi, Mistře, další kouzelnou lekci,“ nesměle mu připomněl Dráp.

„Ano. Za záchranu Šítára si opravdu zasloužíš odměnu. Podařilo se ti přesně to, co jsem po tobě požadoval. Tentokrát jsi mě nezklamal. Víím, co ti za to dám. Nebude to kouzlo v pravém slova smyslu, ale spíš něco jako dar. Něco, po čem ve skrytu duše toužíš. Přístup ke mně.“

Dráp zalitoval, že Mistrovi svou odměnu připomínal. Najednou dostal strach, že mu slíbený dar nemusí být po chuti. Znepokojoval ho fakt, že ani neví, co má jeho společník v úmyslu. Byl si vědom, jak je proti němu slabý a bezmocný a jak je zcela v jeho rukou. Poslechl pokyn, přikrčil se a postoupil o pár kroků do temnoty. Netušil, co se stane, co získá, jestli to vůbec bude stát za všechny ty služby, které Mistrovi prokazoval. Ucítil, jak

se obrovská dračí tlapa položila na jeho čelo a pod její vahou mu hlava poklesla ještě o něco níž. Kolem něj se rozhořela síla magie. Nevěděl, zda se mu do kůže propaluje žár či chlad, ale bolest se mu rozšířila od hlavy do celého těla. Snažil se to vydržet a nepohnout se. Měl ale pocit, že to trvá celou věčnost. Pak ucítil, jak se hlava uvolnila a on potácivě ustoupil o několik kroků. Tisíce jiskřiček vířilo jeho myslí a jen pomaličku uhasínaly a ustupovaly spolu s bolestí. Namáhavě dýchal a nijak se nesnažil zakrýt své myšlenky, ve kterých se rozčiloval, že takhle si odměnu za své služby nepředstavoval ani náhodou!

„Za chvíli budeš v pořádku,“ ujistil ho chraptivě Mistr, „a myslím, že tě můj dar dokonce potěší.“

„Nebylo to právě příjemné předávání daru,“ řekl Dráp vyčítavě na jeho adresu.

„Už tě nebudu napínat, Drápe, a povím ti, co jsi díky mému kouzlu získal. Bude to ale fungovat jen mezi draky. Jakmile kdokoli z našeho druhu pohlédne na tvé vyhaslé oko, pocítí k tobě sympatie a možná i přátelství. Už nebudeš vyhnanecem mezi svými. Nikoho z nich nenapadne, že jsi mrzák. Budou tě mít rádi.“

„A k čemu mi to bude, když jsem odešel pryč z hnízda?“

„Jednou možná zatoužíš po své dračici. S tímhle darem můžeš mít každou, po které se ohlédneš. A můžeš se s ní usadit, kdekoliv ti bude libo.“

Dráp se zamyslel a usoudil, že to nezní špatně. Jen jestli to bude fungovat... Pak ale sám sobě přiznal, že mu zatím bylo k užitku všechno, co od Mistra získal. Kdyby tak ještě dosáhl toho, aby se stal jeho učedníkem. Snad se časem dočká i toho.

Starý drak ho gestem propustil, a když Zuřivý dráp odešel, stáhl se hlouběji do jeskyně, kam už opravdu neproklí ani paprsek světla. Přítomnost mladého draka ho svým způsobem rozčilovala. Kdyby nebylo Karmaneuduny, byl by ho nechal v chodbách za jeskyněmi předků zemřít.

Byl hloupý, zasloužil by si to. Jeho matka ale byla krásná, silná a statečná dračice. Navíc byla slušná, což Hor musel ocenit. To se u draků příliš často nevyskytovalo. Kdyby u něj chtěla zůstat ona, to by bylo jiné! Oba by studovali tajemství Temné studny...

„Zachráním tvého syna, když se mnou zůstaneš,“ řekl jí tenkrát, když se objevila v jeskyních předků.

„Pokud ho chceš a dokážeš zachránit, udělej to. Další podmínky nejsou hodny velkého kouzelníka,“ odpověděla a Horovi nezbylo, než činem potvrdit její vysoké mínění o jeho kvalitách. Přinesl z chodeb Drápa, který se potácel na hranici života a smrti.

„Vyléčím tvého syna a přeji si, abys mi sem posílala to, co tu ke svému životu a kouzlení potřebuji. Z něj mohu učinit svého učedníka a tím tě zbavím starostí o něj,“ učinil jí drak další nabídku.

„Nemohu zaplatit tvou cenu. Ani nemohu za svého syna rozhodnout, kterou cestou se vydá. Potěšilo mě tvé rozhodnutí ho zachránit. Pošlu ti dar hodný tvé velikosti, ale sloužit ti nemohu, to doufám chápeš,“ odmítla ho tak diplomaticky, že jí to ani nemohl mít za zlé. To, že ji hnízdo zvolilo za svou uznanou starší, se dozvěděl až později, ale nepřekvapilo ho to. Drápa u sebe nechával kvůli ní, ale ona už se nikdy neobjevila. Rozum mu napovídal, že ani v budoucnu nedojde ke změně. Jako by Dráp ani nebyl její syn. Viditelně nezdědil její inteligenci ani bystrý rozum. Hor občas litoval, že ho zachránil a že se rozhodl nechat ho ve své blízkosti. Dřív nebo později se dostane do problémů. Má ho v nich nechat? Možná by měl být stejně moudrý jako jeho matka a nechat Zuřivého drápa jeho osudu. Karmaneuduna mu jednoho dne poslala sadu svitků s prastarými dračími kouzly. Byl to opravdu královský dar. Zatím prostudoval jen pár svitků a těšil se na ty, které na něj dosud čekaly. Touha po vědomostech byla jeho největší silou i slabostí. Nikdy nevěděl dost, stále byly znalosti, které mu unikaly. A nejvíc toužil po znalostech Temné studny. Jednou se z ní napije. Možná to nepřežije, ale kdo ví... Kdyby nepotřeboval potravu a ingredience ke kouzelným pokusům, mohl by žít uprostřed skal docela sám a byl by spokojen. Ale zatím je stále

ještě živým tvorem, který se bez jídla neobejde. Kvůli tomu bude muset i nadále snášet návštěvy Zuřivého drápa a Šítára.

Dcera jednorožců

„Už jsou tady, už jsou tady,“ halekal Sam na celé okolí a všichni, kdo pracovali v útulku pro magická zvířata, zdvihli hlavu. Rafan se Svát'ou odhodili v kleci škrabku a smeták na podlahu a vyrazili ven. Celé tři týdny pomáhali Dundarovi s prací u zvířat. Léčitelka Sidi se věnovala svému miminu a přicházela spíš jen výjimečně, aby se podívala na zajímavý případ nebo poradila s něčím, co Svát'ův otec neznal. Jinak tu Dundar působil jako hlavní léčitel, což ho docela bavilo. Dokonce přemýšlel o tom, zda se sem také nemá i s rodinou přestěhovat, aby nemusel každý den využívat služeb svého kouzelného džina, který sem jeho a Svát'u dopravoval pomocí magické brány.

„No, no, nepřeraz se,“ napomenul Toma, který reagoval na pokřik svého bratra a také se letěl podívat na příchozí, aniž se rozhlížel.

„Pardon,“ omluvil se v běhu chlapec Dundarovi, do kterého vrazil, a pádil dál.

„To je mi cirkátů kvůli jedné holce,“ bručel Dundar, ale také zamířil k místu, kde se objevila návštěva.

Jako momentální šéf magického útulku měl své povinnosti a očekávalo se, že i on osobně přivítá jednorožce, který na dnešek předem ohlásil svůj příchod. Tím spíš, že právě tento jednorožec byl úzce spřátelen s jeho synem a dalšími zdejšími osobami. Jeho jméno se během uplynulých tří týdnů hojně objevovalo ve zprávách i v diskusích obyvatel nejen tady, ale snad všude, kde žili lidé nadaní sedmým smyslem. Existovalo spoustu dohadů, co tím jednorožci sledují, když dovolili, aby jedna z jejich rodin adoptovala

lidskou dívku. Bylo hodně takových, kterým se podobné rozhodnutí zdálo nenormální až zvrácené. Naprosto nechápali, co vedlo čtrnáctileté děvče k tomu, aby si jako své rodiče vybralo čtyřnohé kopytnatce, o nichž se toho obecně moc neví. Jak se proboha takoví tvorové dokážou postarat o lidské dítě?!

Ovšem ti, kdo znali okolnosti podrobněji, si o R'íhanovi a jeho rodině mysleli jen to nejlepší. Díky němu nebyla Hanka odsouzena k životu bez magie a díky své adopci teď byla nejen zdravá, ale i šťastná. V Posvátném háji jednorožců si poradili s kouzlem, které ničilo magií její tělo, a navrátili jí schopnosti sedmého smyslu. Jen několik nejbližších vědělo i takové podrobnosti, jako to, že návrat zdraví ani tentokrát nebyl absolutní, a že v Hančině mysli je znovu ochranný blok, ukrývající problematické místo v jejím vědomí, které se vyléčit nepodařilo. Tři týdny dívka strávila ve své nové rodině a všichni v útulku byli nesmírně zvědaví na to, jak se jí tam dařilo. R'íhan slíbil, že ji přivede, aby si i ona užila zbylou část prázdnin ve společnosti svých přátel a kamarádů.

Konečně byli tady. Jednorožec R'íhan i s dívkou zamířil k lidem, kteří jim přicházeli vstříc. Hanka se usmívala jako sluníčko. Jako první se srdečně objala se Svát'ou a s Rafanem. Hned za nimi se k ní prodrali Mojeranovi vnuci dvojčata Sam a Tom.

„Čím vás doma zalévají, že tak rychle rostete?“ smála se a začala si potřásat rukama i s ostatními lidmi z útulku.

„Jsem tak šťastný, že jste jí pomohli,“ řekl Svát'a R'íhanovi, když ho pozdravil, „rád bych vám poděkoval, ale nějak mi na to nestačí slova...“

Jednorožec se lehce dotkl jeho ramene a odpověděl téměř poeticky: „Tvůj cit je jako sluneční paprsek, který zahřál mé srdce.“

Rafan, stojící hned za Svát'ou, se také usmíval. Lehce se R'íhanovi uklonil i on a řekl jen: „Díky.“

Jednorožec ho poctil stejným dotykem a dodal: „Postarejte se spolu

s bratrem o mé dítě, ať se zase nezaplete do nějakých problémů. Bojím se, že její dračí krev je příliš vznětlivá.“

„Bude-li to v našich silách, dáme na ni pozor,“ slíbil Rafan.

„Slibujete?“ ujišťoval se jednorožec.

„Slibujeme,“ odpověděli dvojhlasně.

„Natáhněte ke mně ruku s prstenem,“ řekl jim jednorožec a oba váhavě poslechli. Dokonce i Hanka natáhla hlavu, aby viděla, co se to tam děje.

R'íhan se dotkl jejich prstenů a chlapci s údivem zjistili, že každému z nich v prstenu přibyl maličký temný rubín.

„Pokud byste se potřebovali o něčem poradit, stačí kámen promnout prstem,“ uslyšeli ve své mysli a pochopili, že tuto informaci slyší jen oni dva. „Pokud by Hance hrozilo velké nebezpečí, zaklepejte prstenem třikrát o kámen nebo o skálu nebo o něco tvrdého. Ona je teď členem našeho stáda, a kdyby jí někdo ublížil, jednorožcům by se to nelíbilo. Pro jistotu na ni během prázdnin i školního roku dohlédněte.“

„To je samozřejmé,“ přikývl Rafan za sebe i za bratra.

Konečně se k R'íhanovi dostal i Dundar a slavnostně ho uvítal na půdě útulku. R'íhan s ním zdvořile promluvil, ale Hanka, která za poslední týdny jednorožce poznala důvěrněji, hned postřehla, že R'íhan s ním hovoří skoro až nerad.

Zdvořilost však jednorožcům nedovolovala chovat se k někomu prezíravě. I ona musela absolvovat řadu lekcí, než nový otec uznal, že se chová natolik přijatelně, aby mohli postupně navštívit všechny členy stáda v okolí Magického lesa. Seznamovala se s ostatními jednorožci a R'íhan velice pečlivě dbal na její chování. Až tam si uvědomila, jak je pro její čtyřnohé rodiče důležitá slušnost a zdvořilost. L'gala s ní trénovala slovní obraty, které byly vhodné pro oficiální setkání, a dívka tušila, že časem se

toho bude muset naučit daleko víc. Když si zpětně promítla poslední tři týdny, vlastně ji celou tu dobu hlavně vychovávali. Ještě že tam byl i P'ujibo, jinak by se asi zbláznila už první týden. Její čtyřnohý bratr ji vždycky vytáhl do lesa, kde je nikdo nekáral za rozpustilost a dovádění. Běhali mezi stromy i po loukách, pozorovali divoce žijící tvory, naslouchali dryádám a odpočívali pod konejšivými korunami lesních velikánů. Teď ale byla ráda, že jí R'íhan umožnil strávit zbytek prázdnin s kamarády. Takovou velkorysost od něj ani nečekala. Příjemně ji překvapilo, jak je pro její novou rodinu důležité, aby se i ona cítila šťastná. Byla jim za jejich ohleduplnost vděčná.

Dundar zatím R'íhana provedl útulkem. Všechno bylo v pořádku, dokud nedošli ke klecím ve velké budově.

„Kterej trouba nezavřel klec s pupusaty?“ rozlehl se prostorami Dundarův rozhněvaný hlas.

Svát'a se přikrčil a koukl na Rafana: „No nazdar! Tys nezavřel?“

„Tys měl zavřít. Přece jsi šel za mnou,“ zamračil se oslovený.

„Kolik jich chybí?“

„Čtyři zmizely.“

„Tak je koukejte rychle najít, než se někde zahrabou!“ zamračil se Dundar na kluky.

Rafan se Svát'ou se pustili do hledání a Hanka se k nim přidala. Jednu pupusatu našli hned u vchodových dveří, ale ostatním se zřejmě podařilo dostat ven. V útulku byly tyto obrněné sladkovodní želvičky kvůli měknutí krunýře. U zdravé pupusaty by rohovinu neprorazil ani diamantový vrták, tyhle ale měly ochrannou vrstvu měkkou skoro jako guma. Nikdo zatím nezjistil, co jim chybí. Pupusaty sice nevypadaly příliš hbitě, ale tentokrát si zřejmě pospíšily, aby si udělaly výlet. Krunýř měly ve velikosti talíře, ale barvy na něm teď byly vybledlé a našedlé. Najít je bude obtížné. Děti se

rozptýlily kolem budovy a natahovaly uši, zdali se odněkud neozývá jejich typické „pu, pu, pu“. Pukavý mlaskavý zvuk jim pomohl najít další uprchlou pacientku. Zbylé dvě se nejspíš stihly někde zahrabat.

„Už půjdu,“ oznámil R’íhan Hance psychicky.

Dívka se ohlédla a vyrazila k jednorožci, aby se rozloučila, než odejde. Dotkla se jeho hřívky a věděla, že ani nemusí promluvit, že R’íhan stejně vycítí její sympatie i vděčnost.

„Každý večer, který strávíš daleko od nás,“ řekl, „ucítíš můj malý psychický dotyk, něco jako přání dobré noci. Nemá to být kontrola, ale spíš jen potřebujeme vědět, že jsi v pořádku. Kdybys něco potřebovala, tak se ozvi. Užij si hezky prázdniny a nezapomeň, že tvé chování bude teď mnohem přísněji posuzováno, neboť máš rodiče mezi jednorožci.“

„Mám báječné rodiče a budu se snažit, abych jim nedělala ostudu,“ usmála se Hanka a jednorožec přikývl. Pak se rozběhl a po chvíli plynule zmizel v bráně, aniž zpomalil tempo.

„On už odešel?“ objevil se vedle Hanky Dundar a nesouhlasně pokrčil rameny. „Ani jsem se s ním pořádně nerozloučil. Taky se mohl ještě chvíli zdržet.“

„Asi nás nechtěl rušit v další práci,“ omluvila dívka jednorožce. Pak se oba dva jako na povel otočili zpět k budovám útulku, odkud se ozval zvučný veselý halas.

„Už je máme,“ halekal na ně na dálku Sváťa a spolu s Rafanem ukazovali Dundarovi polapené pupusaty.

„No sláva,“ zabručel léčitel napůl pro sebe, „už jsem myslel, že budu muset vyhlásit noční pohotovost.“

Hanka se raději rozběhla za kluky, aby se zapojila do zdejších prací spolu s nimi. Chopila se kbelíků a pomáhala roznášet čistou vodu. Po třech

týdnech u jednorožců to považovala za skvělou zábavu. Svým nadšením nakazila i kluky a práce jim šla tak od ruky, že byli se vším hotovi dlouho před večeří. Posadili se tedy na chvíli do trávy za budovami a Hanka jim líčila, jak se učila slušně chovat, aby ji mohli jednorožci vzít ukázat ostatním členům stáda.

„To bylo skoro jako krocení a drezúra divokého lidského mláděte,“ smál se Rafan.

„Nejen lidského – i dračího,“ upřesňoval Svát'a.

„Jsem ráda, že se nad mým pohnutým osudem dobře bavíte,“ zašklebila se kamarádka a jednou rukou drbala Rafanova tulíka. Plavík držel a nastavoval střídavě krk a břicho.

„Poslyš! Jestli se teď budeš chovat podle jednorožcova příkázání, tak už s tebou nebude žádná legrace,“ popichoval ji Rafan.

„Hele, brácho, nenarušuj mou pracně získanou morálku hned první den,“ strčila do něj Hanka a povalila ho do trávy a k tulíkově radosti mu rozcuchala vlasy. Plavík je v následujícím okamžiku začal rovnat a vyčesávat do tvaru hnízda a vesele k tomu švitořil. Rafan se snažil po malém tvorečkovi hmátnout, ale dívka mu přidržela ruce a povzbuzovala tulíka, ať si pospíší. Svát'a se natáhl a začal tulíkovi pomáhat s tvarováním vlasů. To už jejich kamarád nevydržel.

„Tak vy jste se proti mně spojili!“ podíval se po nich výhružným pohledem. Vykroutil Hance jednu ruku, shodil ji ze sebe, pak chytl Svát'u, přitlačil ho k zemi a taky ho rozcuchal a hned vzápětí hmátl po Hance, aby se jí pomstil podobným způsobem. Tulík běhal od jednoho ke druhému a radostně vypísl pokaždé, když se mu podařilo uniknout chycení. Nakonec zůstali udýchaně ležet a pozorovali barevné mráčky na obloze. Tulík se ujal Hančiných vlasů a dívka ho nechala, protože se stejně bude muset po takovém kočkování důkladně učesat.

„S potěšením konstatuji, že ani jednorožci u tebe jako vychovatelé příliš

neuspěli,“ řekl Rafan spokojeně.

„Teď bychom měli ještě sehnat nějaké rodiče tobě,“ odpověděla Hanka Rafanovi, „možná bys také potřeboval pár výchovných lekcí.“

„To ať vás ani nenapadne,“ polekal se Rafan. „Za dva roky jsem plnoletý a Zachariáš mi jako zákonný zástupce naprosto vyhovuje. Já o žádné rodiče nestojím.“

„Nevíš, o co přicházíš,“ namítl Svát'a.

„Vím velmi dobře, o co přicházím. A běda vám, jestli budete mou svobodu ohrožovat nějakými nežádoucími nápady!“

„No, no, snad jsme toho tolik neřekli,“ překvapil Hanku kamarádův zarputilý odpor, „myslíme to s tebou dobře.“

„Nechte si své samaritánské nápady pro někoho jiného,“ odbyl je Rafan.

„Vždyť to byla jen legrace,“ mrzelo Svát'u, že veselé kamarádské pošťuchování tak rychle sklouzlo do handrkování.

„Měli bychom jít na večeři,“ zvedla se Hanka a kluci se rozesmáli, když uviděli, jak tulík balancuje v hnízdečku, které si na Hančině hlavě upletl.

„Plavíku, ty lumpe,“ hmátla po tulíkovi dívka, ale ten jako obvykle hladce unikl. Dobrá nálada se jim rázem vrátila.

Při večeři Hanka zjistila, že měl R'íhan pravdu. Nenápadné pohledy provázely každé její gesto. Teď bude pro všechny ta, kterou adoptovali jednorožci. Budou ji sledovat, co a jak dělá, co jí, jak se chová, co říká. Nebylo jí to příjemné, ale nemohla s tím nic dělat.

Své věci našla v pokoji u kluků, kam jí je přenesl někdo ze zdejších pomocníků. Docela uvítala postel ve větší společnosti. Přece jen se u jednorožců cítila maličko osamělá.

Druhý den se v útulku objevila Sidi s miminem přivázaným v šátku. Malý živoucí raneček nespokojeně zakňoural, když ho máma vytáhla, aby si ho mohla Hanka pochovat.

„Má krásné veliké oči,“ pochválila mimino dívka, „nezlobí vás moc?“

„Celkem to jde. Budí se v noci tak třikrát až čtyřikrát. Jinak je Pét'a hodné miminko,“ usmála se Sidi a znovu umístila kňourající mrně do šátku.

„No nazdar,“ zavrtěla hlavou dívka, „to bych pak usínala snad i ve stoje.“

„Vždyť já občas taky,“ přikývla léčitelka.

Pak prošla celým útulkem, podívala se na pacienty a promluvila s Dundarem. Nakonec si zavolala Rafana. Zamířili společně k malým klecím. Hanka i Svát'a se k nim zvědavě připojili. Sidi zastavila u místa, kde už dlouho živořily pupusaty.

„Už jsme na ně vyzkoušeli snad všechno, co se dalo,“ promnula si Sidi zamyšleně ucho, „tak mě napadlo, jestli by se s nimi nedokázal domluvit tvůj tulík. Určitě tu musí být něco, co jim chybí a na co jsme ještě nepřišli.“

Rafan vytáhl Plavíka z kapsy a vysvětlil mu, co se po něm žádá. Tulík si během naslouchání učesal pomuchlaný ocásek. Pak přikývl a vlezl k želvičkám. Když se vrátil, vyšplhal léčitelce po oblečení až na rameno.

„Vodopád,“ řekl.

„Co prosím?“ podivila se Sidi.

„Chybí vodopád. Voda, písek padají a dělají dobře. Pupusaty rády vodu z výšky.“

Léčitelka vzala tulíka do dlaně, aby se na něj mohla podívat přímo.

„Jestli je to pravda, máš u mě za odměnu pusu,“ slíbila mu.

„Pusu necháš pro lidi, Plavík má rád sušenku.“

„Třeba dvě, když ti to udělá radost,“ přikývla Sidi a vrátila tulíka na Rafanovo rameno. Pak se znovu vypravila za Dundarem. Tvoreček potěšeně zašvitořil a Rafan se pousmál.

„Copak ti řekl?“ zajímalo Svát'u.

„Že se Sidi rychle učí, když hned pochopila, že má raději sušenky. A že je fajn, když se kvůli tomu neurazila.“

„Jak tady chce zařídit pupusatám vodopád?“ vrtalo hlavou Hance.

„Hm, to by mě taky zajímalo,“ kývl Rafan.

Na akci léčitelky nemuseli čekat dlouho. S energií sobě vlastní hned pověřila několik lidí, aby zařídili to, co je potřeba. Ještě než odešla, instalovali u pupusat čerpadlo, které hnalo vodu a písek do výšky, odkud jako sprcha padala tato směs zpět do vodní části jejich zdejšího příbytku. Želvičky se okamžitě přemístily pod nejprudší část dopadající vody.

Léčitelka s úsměvem poděkovala pomocníkům. Pak kývla na děti, aby ji doprovodily do jídelny. Dala si s nimi limonádu a pro tulíka přinesla dvě veliké sušenky. Plavík je málem ani nemohl pobrat. Když mu ale chtěl Svát'a pomoci, jen na něj výhružně prskl.

„Koukám, že ti Plavík nedůvěřuje,“ zasmál se Rafan.

„To od něj ale vůbec není hezké,“ durdil se Svát'a, „od nikoho nedostal víc sušenek než ode mě.“

„Už s vámi mluvil pan Mojerana?“ zeptala se Sidi.

„Ještě jsem ho vůbec neviděla,“ zavrtěla hlavou Hanka.

„Má se vrátit až za dva dny. Aspoň to tvrdil Sam,“ upřesnil Svát'a, „on

s námi chce o něčem mluvit?“

„Zaslechla jsem řeč o tom, že vás chce vzít na výlet. Dundar zamítl pomocníkům dovolenou, protože prý tu budete už jen do konce týdne.“

„Ale, ale, to jsou mi tajnosti! A mně táta nic neřekl,“ podivil se Svát'a, zatímco Hanka s Rafanem jen pokrčili rameny.

„Aha, tak to musím taky mlčet, abych jim nezkazila překvapení,“ zamrkala spiklenecky Sidi.

„Ale to nás budeš mít na svědomí. My teď zvědavostí ani neusneme,“ snažil se Svát'a vymámit další informace, ale léčitelka jen s úsměvem vrtěla hlavou.

„Můžeme tě doprovodit, až půjdeš domů?“ zeptala se Hanka.

„Není třeba. Za chvíli se tu pro mě zastaví Giro.“

„Taky umí přebalit Pét'u?“ vyzvídal Svát'a.

„Umí. Ale dělá to nerad,“ přiznala Sidi, „a jak se má vaše Anička?“

„Začíná chodit a je s ní docela legrace. Ještě že máme Vrona, jinak bych dělal chuťvu od rána do večera. Miranda ji během práce nestihne uhlídat. Někdy ti ji přivedu ukázat,“ nabídl hned Svát'a.

„Teď ještě ne, Pét'a je moc malej,“ lehce zavrtěla hlavou Sidi, „ale časem se určitě domluvíme.“

Za dva dny se opravdu objevil v útulku pan Mojerana a děti vyčkávavě sledovaly, jak se tiše o něčem dohaduje s Dundarem. Zatím jim ani jeho vnuci Tom a Sam nic neprozradili, těžko říct, jestli nic nevěděli, nebo zda už se naučili zachovávat tajemství. Hanka by si vsadila na první možnost, neboť si všimla, jak se jim při pohledu na dědu plní oči otázkami.

„To jsem zvědav, jestli to bude to, co si myslím,“ zašeptal jí do ucha

Rafan.

„A co si myslíš?“

„Nepovím. Taky máš mozek, tak ho použij. Klukům bude devět let.“

„Co si to tu špitáte?“ vklínil se mezi ně Svát'a.

„Že bude dvojčatům devět let,“ zopakovala Hanka.

„A jó,“ rozzářil se Svát'a, „tak to jasné, o co asi půjde. Doufám, že mě táta taky pustí s vámi.“

„Myslíte, že...“ docvaklo to konečně i Hance.

Večer se jejich tušení potvrdilo. Mojerana je před večerí pozdržel venku a odvedl je kousek stranou.

„Všechno už jsem dojednal,“ mrkl na ně s úsměvem, „zbývá mi jen, abych se zeptal vás. Rodiče Toma a Sama jako obvykle nemají dost času, tak jsem si myslel, že byste mé vnuky na jejich důležité životní cestě mohli doprovodit vy. Pojedete s námi na Ostrov volby?“

„Dědo! Konečně!“ vrhli se kluci dědovi nadšeně kolem krku. Usmíval se jejich radostí. Už skoro dva roky ho přesvědčovali, že je nezbytné, aby začali studovat na kouzelníky, a on jim horko těžko vysvětloval, že na to ještě nejsou dost velcí. Teď se jim jejich touha možná vyplní.

Kluci pustili dědu a vrhli se na Rafana a Svát'u: „To si nemůžete nechat ujít! Řekněte, že s námi pojedete. Vy už jste tam přece byli, musíte nám říct, jak to tam chodí a co nás čeká. Že s námi pojedete, že jo?“

Rafan chytil škemrajícího Sama a otočil ho nohama vzhůru: „Tak takhle se tam budeš cítit. Líbí se ti to?“

„To není pravda. Děláš si z nás legraci,“ protestoval kluk a jak se bránil,

málem stáhl Rafanovi kalhoty.

„Jasně, že s vámi pojedeme,“ usmála se Hanka, „a moc rádi. Bude to prima výlet, pokud nás nesežere nějaká mořská příšera.“

„A taky můžete ušetřit za námořníky,“ navrhl Svát'a, „už máme s plavbou docela dost zkušeností.“

„To rád slyším,“ přikývl Mojerana, „tak si po večeři sbalte věci, brzo ráno vyrážíme.“

„Super! Jupí!“ zajásali znovu jeho vnuci a vyrazili jako vichřice do jídelny, aby se o svou radost podělili i s ostatními.

„Tohle by s nimi měli prožívat hlavně jejich rodiče,“ řekl trochu trpce pan Mojerana, „myslel jsem, že aspoň na tuhle cestu si na ně udělají čas.“

Zvolna došli společně do jídelny, kde všeobecný halas naznačoval, že se i ostatní účastní rozpravy na téma zasvěcení. Kluky tu všichni měli rádi, ale nemohli si nechat ujít příležitost k žertům na jejich adresu. Hanka se musela smát, když slyšela, jak se na Ostrově volby líhne jedna příšera za druhou, aby sežraly nenadané jedince. Malí kluci ale po chvíli začali vypadat nejistě a tiše si špitali.

„Kdybych nevěděla, jak to tam vypadá, asi by mě tyhle výmysly postrašily,“ prohodila Hanka tiše na adresu Toma a Sama, „ve skutečnosti tam žádné nebezpečí nehrozí.“

Viděla, že se trochu uklidnili, ale semínko pochybnosti bylo zaseto. Vzpomněla si na svou nejistotu, když měla navléknout zasvěcovací prsten, na tu směsici strachu, vzrušení a naděje. Byla to křižovatka jejího života a za ní čekala mnohem lepší budoucnost, než ta, kterou jí nabízel Útulný domov. Navzdory všemu, co nepatřilo mezi příjemné zážitky, nelitovala toho kroku a považovala ho za šťastný.

Teď něco podobného čekalo na tyhle kluky. Kdo ví, co jim budoucnost

nachystá. Třeba si právě teď uvědomili, že od zítřka už nic nebude úplně stejné jako dřív.

„Měli byste se jít na ten zítřek pořádně vyspat,“ obrátil se na ně Mojerana, když dojedli.

„A ty se rozluč s tátou,“ otočil se na Svát'u, „ráno asi budeme pryč dřív, než dorazí s Vronem do útulku.“

Potom poslal dvojčata, aby odnesla použité nádobí do kuchyně, a také je zahnal spát.

Hanka ještě vyběhla ven, aby se rozloučila s kouzelným džinem a Svát'a jí byl v patách. Dundar se na syna usmál a poklepal mu na rameno.

„Chovejte se celou cestu slušně a panu Mojeranovi pomáhejte. A hlavně se nepleťte do žádných nebezpečných záležitostí. Byl bych rád, kdyby byl aspoň chvíli klid. Jasně?“

„Jasně.“

„Tady máš na cestu,“ vtiskl Dundar Svát'ovi do ruky váček s kameny, „kdyby sis potřeboval ty nebo tvoji kamarádi něco koupit.“

„Ale mě rodiče také zabezpečili,“ namítla Hanka, neboť vlastnila velkou hrst vzácných kamínek, které byly jako platidlo přijímány snad všude.

„Hlavně buďte opatrní a slušně se chovejte,“ zopakoval jim léčitel ještě jednou a usmál se, když ho Svát'a na rozloučenou objal.

Vron položil Hance ruku na rameno. Ohlédla se na něj a spiklenecky mrkla jedním okem. Oba se usmáli, ani si nemuseli nic říkat. Jejich pouto vzájemné důvěry trvalo.

Honička v Dubovníku

Druhý den odcestovali veřejnými branami do Dubovníku. Sotva vystoupili do haly, čekalo je překvapení.

„Jé, Zachariáši, kde se tu bereš?“ běžela Hanka obejmout trpaslíka, který tu na ně čekal.

„Musím přece zkontrolovat, jak se k tobě chovají tvoji noví čtyřnozí rodiče. Kdyby se ti u nich nelíbilo, tak řekni.“

„No,“ zašklebila se dívka, „vlastně je to u nich příšerné. Pořád mě jen vychovávají a vzdělávají. U tebe to bylo lepší.“

Trpaslík se zachechtal a plácl Hanku po zádech, až málem neudržela balanc. V té chvíli k nim přistoupil kluk, kterého si zatím kvůli Zachariášovi ani nevšimli.

„Jé, Dane, co tu děláš?“ podivil se Svát'a, když poznal jejich kamaráda z Poluty.

„Otec tu musel zařizovat nějaké obchodní záležitosti a vzal mě s sebou. Včera ráno jsme se na výročním trhu potkali se Zachariášem. Když jsem slyšel, že se objevíte, nemohl jsem si to nechat ujít, to snad chápete.“

„A jak se máš, kámo?“

„Bezva. U nás ve škole je to super. Taky máme jako volitelný předmět supervolon, což mi fakt vyhovuje. Jsem docela dobřej. Jestli se ještě trochu zlepším, mohl bych se dostat dokonce do školního soutěžního družstva.“

„Až budeš někde soutěžit, tak dej vědět, přijedeme tě povzbuzovat,“ usmál se Rafan.

„To by bylo prima, ale musím ještě trochu vypilovat styl. Otec mi

domluvil tréninkové hodiny u Pohromaka, to by mi mohlo pomoci.“

„Pohromak? Máš na mysli Stana Pohromaka?“ zaúpěla Hanka.

„Znáš ho? Je skvělejší, co?“

„V supervolonu možná. Ale jinak se před ním nezmiňuj, že nás znáš, jinak tě shodí z prkna.“

„A proč? Co se stalo?“

„Měli jsme mezi sebou vážný konflikt, který se vyřešil až po zásahu Bdělého,“ řekl Rafan a tulíkovi, který mu seděl na rameni, se při té vzpomínce zjezily všechny chlupy, nejvíc na hřbetě a ocásku.

„Páni! Fakt? To je teda síla! A o co šlo?“

„Jestli u něj chceš trénovat, tak se neptej. A hlavně o nás nevyprávěj ani v jeho blízkosti,“ doporučil mu Rafan důrazně.

„Ale dědovi a bráchovi to říct můžu, ne?“

„Jo. Těm můžeš,“ milostivě zařadil Rafan jeho příbuzné mezi důvěryhodné osoby.

„Nechceš s námi taky jet na ostrov volby?“ zatahal Sam Dana za rukáv, protože se mu hned na první pohled zdál jako zajímavá osoba, se kterou by mohla být legrace.

Dan se ohlédl na kluky a Hanka usoudila, že nastal čas představit Dana aspoň panu Mojeranovi. Sice ho z jejich vyprávění znal, ale ještě se nepotkali. Mojerana si zcela vážně potřásl s chlapcem rukou a s úsměvem prohlásil, že ho rád poznává. Dan rozhodně nepatřil k dětem, které trpí před dospělými ostychem. Hned se začal vyptávat na kluky, co už umí a jestli se na Ostrov volby těší a vyzvídal, proč s nimi nejede i jejich matka.

„Teď teprve si uvědomuji, jak může první pohled klamat,“ zašeptala Hanka Svát'ovi. Když jsem Dana viděla poprvé, připadal mi jako nesmělý zakřiknutý kluk.“

„Nemůžu s vámi jet,“ řekl pak Dan trochu lítostivě klukům, „musím se zítra večer, až skončí trhy, vrátit s tátou domů.“

„Takže dneska a zítra s námi ještě zůstat můžeš, že jo?“ smlouval Sam a měl velký zájem poznat blíž kluka, který je tak dobrý, že závodí v supervolonu.

„Já nevím, to bych to musel říct tátovi,“ váhal Dan, ale lákala ho představa dvou dní strávených ve společnosti kamarádů.

„Můžeš své přátele rovnou doprovodit do přístavu nebo i do města,“ navrhl Zachariáš, „já tátovi řeknu, kde jsi.“

Dan se ještě nejistě ohlédl po Mojeranovi, co na to říká on. Ten se ale hned přátelsky usmál a přikývl. Pak se otočil k trpaslíkovi.

„Máme zamluvený velký pokoj v hostinci U mořského hada. Pokud to nebude jeho otci vadit, může s námi chlapec zůstat klidně až do zítřka. Počítám, že sehnat místo na lodi a nakoupit zásoby nám dva až tři dny zabere,“ řekl mu.

„Já to vyřídím. Myslím, že starej Ferelli proti tomu nebude nic mít,“ kývl souhlasně Zachariáš.

Pak se s dětmi rozloučil a zamával jim, když vyrazily s Mojeranou směrem k přístavu. Lodi tu bylo hodně, ale děda dvojčat měl své představy a nároky. Občas se dal do řeči s některým námořníkem nebo kapitánem, ale stále nebyl spokojen.

„Opravdu s námi nepojedeš?“ zkoušel Sam lámat nového kamaráda, ale Dan jen s úsměvem vrtěl hlavou.

„Úplně mi stačilo jedno ztroskotání před dvěma lety. Já totiž moře nijak zvlášť nemiluju. Na palubu takového vratkého plavidla bys mě nedostal ani párem koní.“

„Děda určitě vybere bezpečné plavidlo,“ namítal Tom.

„To doufám,“ řekl napůl se smíchem a napůl smrtelně vážně Dan, „nerad bych se doslechl, že jste se utopili.“

Pomalou prošli celým přístavem. Na oběd šli do námořnické krčmy, ale spíš jen proto, že dvojčata žadonila, že chtějí vidět faktickou námořnickou hospodu. Bylo tam zakouřeno, zapliváno, prostor smrděl rybinou a pivem a příchod chlapa s houfem dětí vzbudil podezřívavou zvědavost štamgastů. Mojerana vybral stůl v koutě, kde se dalo aspoň trochu pootevřít okno.

Hanka opatrně zkoumala, kam si sedá, protože měla podezření, že by se v některých místech mohla zadkem přilepit na pobryndanou lavici. Přemýšlela, jestli je vůbec bezpečné dát si tu něco k jídlu. Mojerana se rozhlédl po okolních stolech a objednal míchaná vejce s chlebem.

„Jste spad ze stožáru, ne?!“ utrl se na něj hostinský. „Dejte si utopence nebo tlačenko.“

„Copak vy tu nemáte vajíčka?“

„To jó. Ale v kuchyni nemám nikoho, kdo by vám je moh udělat. Kuchař vospává po vopici a pomocnice dneska nedorazila.“

„A kdybich si je udělal sám, to by šlo?“

Hostinský váhal, jestli má riskovat návštěvu někoho cizího v kuchyni.

„Samozřejmě vám je zaplatím,“ ujistil ho Mojerana a chlap ve špinavé zástěře nakonec přikývl. Hanka si oddechla. Pokud jim jídlo uvaří sám Mojerana, bude určitě poživatelné. Pak ji napadlo, že by ho v tom neměla nechat samotného.

„Já vám pomůžu,“ vstala a vydala se za nimi ke kuchyni.

„No nazdar,“ vydechla, když to tam viděla. Našla jednu relativně nejméně špinavou pánev a šla ji umýt. Snažila se moc nerozhlížet, aby nepřišla o chuť k jídlu.

„Bojové podmínky,“ zavrčel Mojerana a dal se do práce. Dívka zatím drhla sedm talířů a lžic, aby bylo z čeho jíst. Hostinský už si jich dál nevšímal a i ostatní chlapi o ně ztratili zájem a začali se bavit jako obvykle. Sam a Tom měli oči navrch hlavy a Hanka je podezírala, že se snaží si zapamatovat co nejvíc slangových a pochybných výrazů, které se tu ozývaly častěji než běžná slova. Dokonce i Dan Ferelli nasával zdejší atmosféru jako houba. Asi také nic podobného ještě nezažil. Hanka nechápala, co tu kluky tak fascinuje, jí se zdála hospoda špinavá, hlučná a nechutná. Nejvíc jí vadil zatuchlý vydýchaný vzduch.

Zvolna dojídali, když hosté u vedlejšího stolu začali zdvihat hlas.

„... to mi neříkej, řek jsem mu. Jestli ty krabí chcíplotiny jsou ze Zátoky šílenců, nacpu ti tělo do hajzlu nosem napřed. Něco takovýho já žrát nebudu! A jak sem mu vopřel kudlu vo vohryzek, všecko vyklopil. Takový svinstvo! No, chápeš to?“

„Nejni zdejší. Třeba to nevěděl.“

„To mi neříkej, něco takovýho mi neříkej ani ze srandy! Ten kretén by nám tu zkurvenost ze zátoky chtěl prodávat jako žrádlo! Já byl při tom, když tu jeden z něčeho podobného zešílel. Takovej masakr jsi eště nežral. Krve jak ze stáda volů, než sme ho sejmuli. Esli tu toho kreténa eště někdy uvidím, pozná, jak chutná ocel v žaludku.“

Hanka mrkla okem po panu Mojeranovi, který se znechuceně mračil a mávl na hostinského, že chce zaplatit. Než u vedlejšího stolu dořekli další větu, už byli venku.

„Doufám, že má vaše dušička pokoj,“ obrátil se děda ke svým vnukům.

„A že mě příště nebudete tahat do pochybných hospod. V téhle se mi ani dost málo nelíbilo.“

„Ale že tam byli sakra drsní námořníci!“ uznale pokýval spokojený Sam.

„A ta, co v ní dneska budeme spát, bude taky plná námořníků?“ dotázal se trochu nesměle Tom, který zcela viditelně nadšení svého bratra nesdílel.

Děda se na něj usmál: „No, pár jich tam nejspíš bude, ale doufám, že tam budou mít příjemnější prostředí a čistější talíře.“

Odpolední program jim pan Mojerana zpestřil výletem do naučného podmořského tunelu. Dvojčatům se pohled na mořské dno hned zalíbil. Ani jim nijak zvlášť nevadilo, že se poblíž neobjevily sirény. S těmi už se setkali na školní slavnosti v Santareně, kde s nimi mohli dokonce i mluvit. Nyní je ale mnohem víc zajímali neznámí živočichové a barevné ryby. Když se poblíž zastavila skupinka tří dětí a dvou dospělých, všichni zbystrili pozornost. Jeden z mužů ve skupině totiž zasvěceně hovořil o tom, co bylo kolem nich právě k vidění. Říkal jména ryb a živočichů, vysvětloval jejich chování a upozorňoval na zvláštnosti jednotlivých druhů. Tom a Sam natahovali zvědavě uši, až si jich muž všiml a kývl na ně.

„Pokud vás moje povídání zajímá, tak se k nám klidně připojte,“ usmál se, „mám mezi přáteli mořského biologa, takže o zdejší fauně něco málo vím.“

Dospělí se mezi sebou vzájemně představili a muž pokračoval ve výkladu.

„Všimněte si tamté hroudy. Jestli se nemýlím, tak je to rozedranec, který čeká, až mu nějaká hloupá rybka skočí na udičku, přesněji řečeno na ploutev, která jako udička vypadá.“

„A támhle ten stín?“

„To vypadá na elektrického parejnoka. Ten ryby obejmě, ochromí výbojem elektřiny, kterou si jeho tělo dokáže vytvořit, a pak usmrtí.“

„Jé, podívej se, jak se zahrabal do písku,“ vypískla nadšeně jedna z dívek.

Opět kousek popošli a obdivovali barevné korálové rybky.

„Pojďte sem,“ zavolal na děti muž, „támhle se schovává chobotnice. Vidíte ji?“

„Kde? Vždyť tam nic není...“

Vtom se tvor vymrštil a přesunul se o kus dál, kde znovu naprosto neviditelně splynul s mořským dnem. Muž vyprávěl tak zajímavě, že jim cesta tunelem ubíhala rychleji, než se zdálo. Už byli skoro na konci, když se muž zarazil a zadíval se na jedno místo.

„No ne, to je přece čtverzubec bersereta. Tahle rybka se vyskytuje jen v okolí zdejšího korálového útesu. Vidíte, vůbec se nebojí. Většina predátorů se po ní totiž ani neohlédne. Vědí, že kdyby ji sežrali, vypustí jim rybka do tlamy jed, který je na chvíli ochromí a pak začnou šílet a zuřivě útočit na všechno ve svém okolí.“

„A umřou?“

„Pokud se neumlátí o útesy, nebo nezaútočí ve svém zmatku na někoho silnějšího, tak ne. Jed časem vyprchá.“

„Aha,“ řekla malá holčička, „takže si pak pamatují, že na tuhle rybku nemají útočit.“

„Přesně tak,“ usmál se na ni muž.

„Jsou tu i další jedovatí tvorové?“ zeptal se Svát'a.

„Ale samozřejmě. V moři se dají potkat rejnoci s jedovatým trnem,

krásní barevní perutýni, mořské sasanky a další. Někdo pomocí jedu loví, někdo ho má na obranu.“

Pan Mojerana ochotnému průvodci zdvořile poděkoval a společně vystoupali po schodišti ven z tunelu. Po dlouhé procházce v šeru pod hladinou je letní slunce málem oslepilo. Mhouřili oči a chvíli trvalo, než si zase zvykli na sílu slunečního světla.

„Tak co, líbilo se vám to?“ zeptal se Sama a Toma děda.

„Paráda,“ řekl Sam, „jednou budeme taky s bráchou pracovat pod mořem.“

„To si rychle vybrali budoucí povolání,“ zasmála se Hanka a ohlédla se po Rafanovi. Skoro až ztuhla, když uviděla, jak je bledý.

„Co se děje?“ zašeptala.

„Řeknu ti to později,“ odbyl ji Rafan a postrčil ji za ostatními.

Mojerana opět zamířil do přístavu a navštívil další dvě lodi. Jedna středně velká loď ho zaujala. Nepatřila do kategorie luxusních plavidel, ale vypadala rychle a bytelně.

„Tak co?“ vyzvídaly děti, když se vrátil, protože i jim se plavidlo líbilo.

„No, místo by měli, ale kapitán se tu objeví až zítra. Prohradili mi ale, že večer bude v hospodě U mořského hada, tak máme šanci se s ním domluvit tam. Akorát že bychom museli všechno obstarat během zítřka, protože další den hned za úsvitu vyplouvají.“

„A co ještě musíte s sebou obstarat?“ zeptal se zvědavě Dan, který jako jediný neprojevoval při pohledu na vybrané plavidlo žádné velké nadšení. Pořád ho viděl spíš jako dřevěnou skořápku, která lidi jen nedostatečně izoluje od mořské vody.

„No hlavně nějaké oblečení, nepromokavé pláště, kdyby nás zastihl déšť nebo bouře, potraviny a možná pro jistotu i záchranné vesty. Člověk nikdy neví, co ho na moři může překvapit. Rodiče vás sice doprovázet nemohli, ale kdybych vás nechal utopit, asi by mi nepoděkovali. Důležité je dostat se bezpečně tam i zpátky.“

„A to si na lodi budeme muset i vařit?“

„Pokud pojedeme na téhle, tak si sami budeme obstarávat akorát snídani. Jinak tam mají svého kuchaře, který pro nás bude připravovat teplá jídla. Ale potraviny, ze kterých nám bude chystat obědy a večeře, si musíme dodat sami.“

„To bude každému vařit něco jiného?“ podivila se Hanka.

„Jasně že ne. Ráno od něj dostaneme rozpis, co všechno si máme nakoupit, abychom se přizpůsobili naplánovanému jídelníčku.“

„Já už bych si pomalu dal něco k snědku,“ ozval se nesměle Svát'a, který si při hovoru o jídle uvědomil, jak velký má hlad.

Nebyl sám. Snídali nezvykle brzo a po nevalném jídle v rybářské putyce už žaludek zpíval hladovou písničku všem. Den se pomalu chýlil k večeru, také už pociťovali únavu a představa posezení u večeře jim připadala velice lákavá.

Pan Mojerana přikývl: „To, co jsem potřeboval dnes vidět, jsem viděl, takže můžeme vyrazit na večeři. Snad se nám podaří dojednat i tu loď.“

Vyrazili městem kolem utichajícího tržiště do centra. Vyhnuli se úzkým uličkám a zvolna stoupali k místu, kde stály větší bílé budovy s velkými okny se zdobenými žaluziemi a balkóny se stříškami. Jedna z budov měla u vchodu velkou plechovou ceduli s namalovaným hadem, jehož tlama spíš připomínala dračí hlavu.

„Tak jsme tady,“ usmál se Mojerana na vnuky, kteří už začínali

protestovat, jak je to daleko od přístavu.

Ukázalo se, že budou ubytováni ve velké podkrovní místnosti se čtyřmi postelemi a dalšími čtyřmi matracemi na koberci. Z okénka v šikmé části střechy dohlédli až na moře a na lodi kotvící v přístavu. Místnost byla opticky rozdělená skříní a policovou stěnou, která z jedné strany sloužila jako věšák. Byly tu čtyři noční stolky s lampičkami, stolek se čtyřmi židlemi a čtyři pohodlná křesla. V jednom koutě objevili za závěsem malé umyvadlo s ručníkem. Sociální zařízení se sprchou však bylo k dispozici jen na chodbě o patro níž. Odložili si věci, trochu se opláchli a hned vyrazili do jídelny, která vypadala podstatně příjemněji než putyka, kterou navštívili v poledne.

„Doufám, že nám jídlo přinesou dřív, než umřu hlady,“ prohlásil Svát'a, když se posadil, a rozhlédl po strážnících, kteří už konzumovali svou večeři.

Pan Mojerana jim objednal polévku a hned potom kuře s chlebovými plackami a spoustou zeleniny.

„To je bašta,“ liboval si Dan, „už ani nepamatuji, kdy mi tak naposledy chutnalo.“

„Možná je to jenom tím, že už jsi dlouho neměl tak velký hlad,“ smála se Hanka a vzpomněla si, jak jim vyvařovali v Polutě, když byli hosty u Ferelliových.

„Jé, hele,“ mávl Svát'a příborem jako ukazovátkem a musel spolknout sousto, co měl v puse, aby mu bylo rozumět, „přišel Zachariáš.“

Ohlédli se a opravdu, od vchodu se k nim hrnul trpaslík ve společnosti staršího muže.

„Ahoj, tati,“ usmál se na něj Dan. Rafan s panem Mojeranou se zvedli, aby ke stolu přidali další dvě židle pro příchozí. Pan Ferelli i Zachariáš si také objednali jídlo a hned se začali zajímat, jak jejich skupinka uspěla při hledání lodi.

„Jednu jsme si vyhlédli, jmenuje se Sépie,“ odpověděl Rafan, který už dojedl, „ale prý si nejdřív musíme promluvit s kapitánem, jestli nás vezme. Dnes večer by se tu měl prý ukázat.“

„Sépie?“ zamyslel se trpaslík. „Není tam náhodou kapitánem nějaký Traska?“

„Vy ho znáte?“ se zájmem zvedl hlavu pan Mojerana.

„No jo. Pár drobných kšeftíků už jsme spolu měli,“ přikývl s úšklebkem Zachariáš, „ale zatím ho tu mezi hosty nevidím.“

„Myslíte, že nás vezme?“

„Nó, když ho budeme správně motivovat...“

„Máte na mysli peníze?“

„Ne. Prachy ho sice taky zajímají, ale daleko víc si zakládá na tom, že vozí na Ostrov volby důležité osobnosti.“

„Tak to asi mnoho šancí nemáme,“ zapochyboval Mojerana.

Trpaslík ho zpražil útrpným pohledem a otočil se k Danovu otci: „A jak to vidíte vy, pane Ferelli?“

Muž vzhlédl od jídla, vyměnil si se svým synem pohled plný porozumění a potom se podíval na dvojčata a jejich dědu: „Máte v kapse dva velké trumfy, jen je v pravý čas vytáhnout a použít.“

„Příčí se mi zneužívat jméno svých hostů k takovému vyjednávání,“ vzdychl Mojerana.

„Máte v sobě druh etiky, která vám navzdory inteligenci znemožňuje být dobrým obchodníkem,“ usmál se Ferelli.

„To je pravda. Jsem zvyklý spoléhat sám na sebe a nerad smlouvám.“

„Takhle ovšem nikdy nezbohatnete,“ ušklíbl se znovu trpaslík.

„Nechci zbohatnout,“ namítl Mojerana, „jsem se svým stylem života spokojený.“

Hanka zatahala Zachariáše za rukáv a kývla ke dveřím: „Přišli nějakí námořníci. Není mezi nimi náš kapitán?“

Trpaslík se ohlédl naznačeným směrem a zavrtěl hlavou. V té chvíli ale vstoupil rozložitý vysoký muž se kšticí bohatých šedivých vlasů.

„Tak tohle je on,“ řekl tiše Zachariáš a všichni u stolu se jako na povel ohlédlí. Námořníci obsadili rohový stůl a začali si objednávat jídlo. Také Ferelli zastavil obsluhu a objednal víno. Ochutnal, přikývl a nalil i Mojeranovi.

„Víte co? Nechte to na mě,“ řekl poté, co se labužnický napil.

Po chvíli zašel za číšníkem, něco s ním domlouval a pak se opět posadil vedle svého syna. Hanka zvědavě sledovala, co se bude dít. Námořníci pomalu dojídali, když jim obsluha přinesla dvě láhve a skleničky. Muži rozjařeně zahalasila a hned si nalili. Kapitán promluvil s obsluhou, zadíval se k jejich stolu a nakonec vstal a vydal se k nim. Ferelli přitáhl ke stolu další židli, usmál se na mohutného námořníka a pokynul mu, aby se k nim posadil. Představil mu dospělé a nabídl víno. Námořník se pozdravil se Zachariášem, napil se a uznale přikývl. Hanka sledovala zvědavý mužův pohled. Nepochybně tušil, že po něm jejich společnost bude něco chtít, ale čekal, až s tím začnou sami. Nehodlal jim nic usnadňovat. Ferelli tedy předal slovo panu Mojeranovi, který kapitánovi vysvětlil, o co jim jde. Kapitán Traska si je zamyšleně prohlédl a Hanka téměř cítila, jak se chystá nesouhlasně zavrtět hlavou. V tom okamžiku si vzal slovo trpaslík.

„Známe se už dost dlouho, Trasko, na to, abych byl ochoten pustit na tvou loď svého svěřence Rafaela. Doufám, že mého chlapce ani jeho tulíka nenecháš utopit. Kdyby chlapec s tulíkem přišel u tebe k úhoně, moc by to tvé pověsti neprospělo.“

„Hele, Zachu, nech si ty narážky. Moji pasažéři se vždycky dostali tam, kam chtěli.“

„To jsem rád, jinak bych ho s tebou nepustil,“ pokračoval trpaslík, „a taky dej pozor tady na Hanku. Nedávno ji adoptovali jednorožci, tak ať si u nich neuděláš ostudu.“

„Oni ji fakt adoptovali? Já myslel, že je to nákej fór,“ zadíval se kapitán na dívku se zvýšenou zvědavostí.

„Dá se říct, že jí tou adopcí zachránili život,“ prohlásil Zachariáš, „díky nim je teď živá a zdravá. Tak co? Máš dost odvahy na to, abys ji vzal na palubu své Sépie a zaručil se za její bezpečnost?“

Kapitán se na trpaslíka zamračil: „Ty jeden starej prohnanej manipulátore!“

Zachariáš se vesele ušklíbl a plácnul kapitána po zádech: „My dva se přece vždycky domluvíme, ne?“

Traska dopil víno, odstrčil židli a vstal. Pronikavým pohledem se zadíval na Mojeranu: „Ráno se zastavte pro seznam věcí, které budete s sebou potřebovat. Vyplouváme pozítří ráno v půl páté, tak se dostavte včas. Nejsem zvyklý na někoho čekat.“

„Díky, kapitáne,“ přikývl s úsměvem pan Mojerana a Traska se hned začal tvářit vlídněji. Pak se pomalu odkolébal ke stolu námořníků a Hanka podle jejich pohledů odhadovala, že jim neprodleně začal vyprávět o svých nových pasažérech.

Večer, když odcházeli do svého podkrovního pokoje, se Hance podařilo zdržet Rafana, aby s ním zůstala sama. Pak na něj uhodila: „Co jsi viděl odpoledne v přístavu? Něco zlého? Povídej!“

Rafan zaváhal, jako by se mu to ani nechtělo vyslovit. Zkontroloval, jestli jsou opravdu sami, dvakrát se nadechl a začal tiše mluvit.

„Vzpomínáš si, jak Sam prohlásil, že budou s bráchou pracovat pod mořem?“

Hanka přikývla.

„V té chvíli jsem měl vizi. Uviděl jsem Sama, jak se bezvládně vznáší pod hladinou. Shora mu nad hlavu pronikaly sluneční paprsky, ale on nezadržitelně klesal do černé hlubiny. Nevím, jestli byl v bezvědomí nebo už mrtev, jedině, na co si ještě pamatuji, byla obrovská růžová medúza, a její ladné pulzování v Samově blízkosti. Úplně se mi udělalo z toho vidění fyzicky zle. Bylo tak pravdivé, tak jasné. Jsem si jist, že se to skutečně přihodí a nevím, co mám dělat, abych Samovi pomohl.“

„To opravdu nezní dobře...“ souhlasila Hanka, neboť si velmi dobře uvědomovala, že Rafanova vidění bývají pravdivá.

„Budu ho muset na lodi hlídat dvacet čtyři hodin denně,“ řekl tiše.

„Pověz to panu Mojeranovi.“

„Bude mít starosti.“

„Ano. Ale uhlídat Sama je občas nadlidský úkol, měli bychom na něj dávat pozor všichni.“

„To máš pravdu,“ kývl, „doufám, že to neznamená, že ztroskotáme.“

„Nemaluj čerta na zeď, vždyť jsme ještě ani nevypluli.“

„Chtěla jsi znát pravdu, tak si teď nestěžuj,“ řekl Rafan, „taky z toho budu mít celou cestu strach.“

„Vlastně Sama nemusíš hlídat dvacet čtyři hodin denně,“ napadlo najednou Hanku, „říkal jsi, že bylo slunce, to znamená, že by se to mělo přihodit ve dne. Takže v noci můžeme klidně spát.“

„Dneska ještě možná ano,“ ušklíbl se kamarád a zamířil do podkroví.

Tu noc se jim opravdu spalo báječně, až na to, že se dvojčata nemohla dočkat událostí dalšího dne a vzbudila se velice časně. Jejich povídání a pošťuchování po chvilce probudilo i všechny ostatní spáče. Nejdřív na jejich postelích přistály polštáře znechucených starších kamarádů, až z toho byla bitva, kterou musel zarazit děda Toma a Sama. Bylo jasné, že už nikdo z nich neusne, tak je pan Mojerana přinutil obléknout a zavedl je ještě před snídaní na vyhlídku na nedaleké skalní plošině. Byl odtud vidět skoro celý přístav a město. Chladný ranní větrík si pohrával s dlouhými Hančinými vlasy a Rafanův tulík se bavil tím, že se je snažil zachytávat a splétat. Bylo tu krásně. Vzpomínali na dobu před třemi lety, kdy se do Dubovníku dostali poprvé a kdy ještě ani vzdáleně netušili, co to znamená chodit do magické školy. Tehdy byli šťastní, že se jim podařilo uniknout z Útulného domova a z dosahu sester, které se tam o ně staraly.

„Myslím, že jsme se za ty tři roky hodně změnili, co říkáte?“ řekl nahlas Svát'a, jehož myšlenky se ubíraly podobným směrem.

„Tehdy jsem toužila po tom, abych se dostala jako služka do dobré rodiny,“ zasmála se Hanka a Dan Ferelli se po ní udiveně ohlédl.

„A já si říkal, že budu zahradníkem v dětském domově,“ přidal se i Svát'a.

„No a já bych nejspíš skončil někde v podsvětí jako zabiják,“ poslední slovo Rafan vyslovil téměř strašidelně, přitáhl si k sobě vykuleného Sama a předstíral, že ho chce uškrtit. Samozřejmě se na něj vrhl i Tom, aby brášku bránil, a bylo z toho velké dovádění a legrace. Hanka ale měla podezření, že Rafan svá slova myslel vážně.

„Myslím, že vyrůstat v dětském domově musí být asi dost hrozné, ne?“ zeptal se zvědavě Dan.

„Pokud rád zašíváš staré oblečení, škrábeš brambory a sbíráš šutry na poli, tak by se ti tam možná líbilo,“ ušklíbla se Hanka, když se snažila zlehčit své vzpomínky.

„V životě jsem si nepřišil ani knoflík,“ vrtěl hlavou jejich kamarád z Poluty.

„Tak to by tě tam měli šoupnout na dva roky na převýchovu,“ mínil Rafan a všichni se zasmáli, když se Dan otrásl odporem už jen při té představě.

„Není už náhodou čas na snídani?“ sondoval Svát'a nenápadně u pana Mojerany.

„Jasně! Jdeme se nasnídat,“ přidali se k němu svými hlasy dvojčata a jejich děda jen rezignovaně přikývl.

Po snídani vyrazili do přístavu. Nejdřív bylo potřeba si vyzvednout na lodi seznam a pak podle něj nakoupit to, co budou na moři potřebovat. Děti se hlavně těšily na návštěvu tržičtě. V Dubovníku bylo umístěno na skutečně veliké ploše a prodejci tu nabízeli snad vše, na co si člověk vzpomněl. Daly se tu nakoupit pracovní pomůcky, drobné tretky pro radost i vzácnosti, které lodě přivážely ze vzdálených krajů.

V přístavu došli po molu až k Sérii. Mojerana jim přikázal, aby počkali venku a sám se vypravil na loď. Děti sledovali, jak přístavní dělníci přivážejí k lodi bedny a soudky a stěhují je na palubu. Po chvíli se z podpalubí vynořil pan Mojerana a za ním vystoupil na denní světlo kulatý chlapík v námořnické čepici.

Všem dětem, vyjma Toma a Sama spadla údivem čelist. Zírali na známou postavu, se kterou se seznámily právě před rokem.

„Já snad mám vidiny,“ vyděsil se Svát'a, „fakt je to Franta Soudek?“

„No nazdar,“ vydechla Hanka, „zase nás čeká odtučňovací výlet.“

„Už vím, co si na tržišti musím nakoupit na cestu,“ ušklíbl se Rafan a pobaveně pozoroval výraz svých kamarádů.

„Co je? Co se děje?“ dožadoval se informací Sam.

Dan ukázal na kulatého námořníka na palubě lodi a řekl: „Vidíš toho chlápka? Tak jestli on bude dělat na Sépii kuchaře, tak předpovídám, že po pár dnech budete snídat jenom nesladký čaj.“

„Ty si děláš legraci,“ nechtěl věřit kluk.

„Myslíš?“ zasmál se Dan. „Tak se podívej, jak se nešťastně tváří Svát'a. I já jsem to zažil na vlastní kůži. Ale to už naštěstí naše plavba končila.“

„Já hořkej čaj nemám rád,“ zašklebil se Tom nespokojeně.

To už k nim došel děda a pozdvihl obočí, když viděl šklebící se dětské tváře.

„Copak? Pokousali vás komáři špatné nálady?“

„Prý budeme snídat neslazený čaj,“ žaloval ublíženě Tom.

„Snídani si budeme dělat sami, tak záleží jenom na nás, jestli si čaj osladíme nebo ne,“ nechápavě vrtěl hlavou děda, který netušil, co se tu děje.

„Kolik si toho máme koupit?“ zajímal se Rafan a nedůvěřivě prohlížel seznam, který mu pan Mojerana půjčil. V duchu počítal dny, které by měli strávit na lodi, a vybavoval si vzpomínky. Dospěl k názoru, že při Frantově vaření by toho měli raději nakoupit dvojnásobek.

„Když vezmu v úvahu, že kromě nás budou na lodi ještě další dvě rodiny, které dostali stejné instrukce, zdá se mi, že je těch potravin zbytečně mnoho. To přece nemůžeme sníst ani za dvě plavby, i kdyby se s námi stravovala celá posádka,“ zamyšleně propočítával pan Mojerana.

„Copak posádka, to by se dalo přežít,“ řekl Svát'a, „ale stravování kuchaře se poněkud prodraží. My ho totiž známe. Půl cesty z Ostrova volby jsme loni hladověli právě kvůli němu.“

„Cože?“ došlo konečně Mojeranovi, o čem je řeč. „Chceš říct, že ten loňský námořník a zdejší kuchař...“

„Jsou jedna a tatáž osoba,“ dořekl s povzdechem Svát'a.

„A sakra,“ ohlédl se Mojerana zpět k lodi. Pak ale vzal své vnuky kolem ramen a usmál se. Asi došel k názoru, že by neměl být až tak velký problém.

„Já ale nechci půl cesty hladovět,“ mudroval nespokojeně Tom.

„Žádné strachy! Nikdo z nás nebude hladovět, já se o to postarám.“

To už uspokojilo i Toma. Pomalu se vydali k tržišti, kde už bylo rušno.

Obchodníci vykřikovali své nabídky a lákali zákazníky k sobě. Nabízeli ryby, maso, konzervy, pečivo, koření, nádobí, košíky, vejce, drůbež, látky, boty, oblečení, nářadí, dokonce i malá plavidla. Tržiště bylo obrovské a jedním pohledem opravdu nešlo přehlédnout všechno, co tu bylo k dispozici.

„Kdybychom se ztratili, tak se postupně sejdemě támhle na horním konci tržiště,“ řekl pan Mojerana a pak požádal Rafana, aby mu zůstal nablízku a pomohl mu nakoupené potraviny přepravit na loď.

Nejdřív se všichni snažili držet spolu, ale po chvíli zjistili, že to není možné, protože každého zajímalo něco jiného. Rozběhli se prohlížet pulty a stánky prodejců a po chvíli Hanka zjistila, že nemá nablízku nikoho ze skupiny. Nijak zvlášť jí to nevadilo. Procházela křivolakými uličkami. Někdo rozložil zboží po zemi, jiní měli vozíky a ti bohatší kryté stánky, ve kterých jim nehrozilo, že jejich zboží zmokne. Tu a tam viděla i prodejce s magickými drobnostmi. Na to ale s sebou neměla dost peněz. Měla v úmyslu si obstarat na cestu nějaké sušené ovoce a rozhlížela se i po věcech, které by mohla koupit a při vhodné příležitosti použít jako dárky. Zastavila se u pultu, kde byly vystavené spony do vlasů a zdobené kapesní nožičky. Najednou jí padl zrak na cedulku: **RUKOJEŤ Z ROHU JEDNOROŽCE!**

Nejdřív se jí udělalo nevolno, ale pak si uvědomila, že to v žádném případě nemůže být vyrobeno z inzerovaného materiálu. Magický zrak jí napověděl, že to bude roh z jaka. Trochu se uklidnila, ale dostala na obchodníka zlost.

„Co to tu píšete za nesmysl?! Okamžitě dejte ten nápis pryč!“ spustila na muže.

„A můžete mi, mladá dámo říci, proč bych to měl udělat?“

„Protože je to lež jako věž a zcela vědomě tu klamete své zákazníky,“ odpověděla Hanka hlasitěji, než bylo obchodníkovi milé. O takovou hlasitou negativní reklamu rozhodně nestál.

„Dobrá, dobrá, jak je ctěná libost,“ shrábl neochotně ceduli a hodil ji dozadu za sebe.

Pak začal urovnávat zboží, aby zmizelo uvolněné místo na pultě. V té chvíli Hanka zahlédla nožík, který ji zaujal. Natáhla se, aby ho vzala do ruky a podívala se zblízka. Muž chtěl začít protestovat, ale pak v něm zvítězil obchodnický duch.

„To je veliká vzácnost, slečinko. Pravý druidský nůž ze speciálního dřeva!“

I bez obchodníkovy upozornění si musela všimnout, že je to opravdu neobvyklé dřevo. Vyzařovalo z něj zvláštní příjemné teplo a magické vidění napovídalo, že není ze žádného stromu, který znala. Přesto jí byl ten materiál něčím známý a blízký. Jen si nemohla v té chvíli vybavit, co jí připomíná. Byla rozhodnutá ho Svát'ovi koupit za jakoukoliv cenu. Teď ale nebyl ten správný čas na projevy nadšení, protože obchodník nevypadal na dobráka a poctivce. Asi bude potřeba trochu smlouvat...

„No, možná by se mému příteli hodil, ale nevím. Ani nemá žádné zdobení, je trochu ohmataný a na ostří vidím dva zuby. Tady, podívejte,“ strčila Hanka muži předmět přímo před oči.

„Jak povídám,“ trval na svém prodejce, „je to vzácnost a pod dvě stě ho prodat nemohu.“

„No, jestli je to opravdu taková vzácnost, jak tvrdíte,“ nasadila dívka důvěřivý bezelstný výraz, „dala bych za něj osmdesát tolejrů.“

„Co jste říkala, slečinko? Sto osmdesát? No, snad bych o tom mohl přemýšlet,“ zadíval se jí přímo do očí.

„Jenže já tu nesmím utratit víc, než stovku. Jinak mě táta zmydlí.“

„No dobře, mám s vámi soucit. Za sto pade je to vaše.“

Hanka vytáhla stovku a předstírala, že vyklepává kapsy. Nakonec na pultě leželo sto dvacet tolejrů. Dívka vzdychla a nešťastně pokrčila rameny. Podívala se tázavě na obchodníka. Ten jen zavrtěl hlavou. Zkusila poslední psychologický nátlak a začala po jednom sbírat drobné z pultu. Stovka tam pořád ještě ležela.

„No dobře,“ povolil nakonec obchodník, shrábl stovku a drobné si nechal nasypat do dlaně. Hanka se na něj zářivě usmála, popadla nůž a pečlivě ho uložila do nejhlubší kapsy. Rychle spěchala o uličku dál. Za chvíli už měla i sušené ovoce, malé čokolády pro dvojčata, pouzdro na pásek pro Rafana a speciální zámořský tabák pro Zachariáše. Byla ráda, že nemusí shánět i něco pro jednorožce. Ti si naštěstí žádné hmotné dárky nedávají. Místo dárků bude muset vyprávět své zážitky a příběhy z cesty.

Najednou ucítila, jak do ní někdo drcnul. Otočila se a uviděla Rafana.

„Dobře, že jsme tě potkali,“ řekl kamarádce a strčil jí do ruky velký koš s jablky, „pomoz nám odnést k lodi ovoce.“

„Jasně. Žádný pro...“ Hanka se zarazila uprostřed slova, protože kousek před ní se objevil člověk, kterého by tu nečekala ani náhodou. Nemohla uvěřit vlastním očím. Najednou nevěděla, co má dělat. Ohlédla se po Rafanovi a uviděla, jak přebírá další část nákupu od pana Mojerany.

Přistoupila k nim a vzala Mojeranu za loket. Ucítla, jak ztuhl a zpozorněl.

„Co se děje?“

„U třetího stánku vlevo je muž v černém,“ zašeptala naléhavě, „je to únosce draků, který nedávno unikl Pohromakovi a drakům.“

„Jsi si jistá?“ zadíval se na ni.

„Sto procentně,“ potvrdila, aniž uhnula pohledem.

„Nedívejte se tam,“ zašeptal a odložil zavazadla u stánku na zem, „počkejte tady a do ničeho se nepleťte.“

Protáhl se úzkou mezerou mezi stánky do další uličky a zmizel dětem z dohledu. Hanky se zmocnila nervozita. Aby ji zahнала, vytáhla z košíku jablko a pustila se do něj. Rafan se věnoval urovnávání balíčků v batohu. Nemohla si pomoci, aby aspoň koutkem oka nezašilhala ke stánku, kde nakupoval uprchlý kouzelník. Vlastně ani na první pohled nijak nebezpečně nevypadal. Středně vysoký štíhlý muž nenápadného vzhledu, až na tu zálibu v černém oblečení. Jen jeho aura se výrazně lišila od všech ostatních v okolí. Zvláštní bylo, že v sobě neukrývala žádné pastelové tóny. Tvrdé syté barvy se prolínaly v černých přechodech a nejsvětější odstín spektra aury byl tmavě stříbrný pruh.

Najednou na její rameno tvrdě dopadla těžká ruka, až dívka leknutím skoro nadskočila.

„Kde je?“ ostře zašeptal do jejího ucha svou otázku Pohromak, svírající v pravici hůl moci. Hanka se nadechla, aby ovládla šok z leknutí, a natáhla ruku.

„Támhle,“ ukázala prstem na muže v černém, který právě přebíral nakoupené zboží. Kouzelník vycítil nebezpečí a ohlédl se. Než Hanka stihla odvrátit zrak, zabodl se jí do očí jeho zlostný pohled, ve kterém rozkvetla jiskra poznání. Skoro ztuhla strachem pod silou toho pohledu. Pohromak

mávl holí a kouzelné světlo se zatřpytilo všude kolem nich. Kouzelník zastrčil nákup do kapsy a rychlým krokem se snažil ztratit ve zmateném davu nakupujících. Pohromak vyrazil za ním a Hanka se všimla, že se spolu s ním pohnulo i několik dalších postav v davu a snaží se kouzelníka obklíčit. Pak jí muže v černém zakryli další lidé a už ho neviděla. Zkusila magický zrak, ale i ten ji zklamal, chvíli měla pocit, jako by z ničeho nic přestával fungovat. Nakupující v okolí vycítili, že se děje něco podivného a většina z nich se snažila zmizet co nejdál od světla, které se šířilo od hole moci. Pohromak postupoval v rojnici se svými pomocníky směrem k přístavu. Jak se světlo hole moci vzdalovalo, Hančin magický zrak se vracel do normálu. Najednou kouzelníka zahlédla. Změnil svůj vzhled, ale aura ho prozradila. Nějak se mu podařilo proniknout rojnicí nebo ji obejít. Pomalu prošel kolem nich a spolu s davem směřoval na opačnou stranu než jeho pronásledovatelé. Co teď?

Dívka poslala za Pohromakem štípavou jiskru, a když se k ní otočil, zamávala, aby se vrátil, a ukázala na opačnou stranu.

Pronásledovaný kouzelník jakoby něco tušil. Zrychlil krok a vypadalo to, že zase uteče. Hanka odhodila na zem koš s jablky a vyslala za ním kouzlo zapletených nohou. Rafan chytil koš, aby se nepřevrátil, a udiveně pohlédl na kamarádku, co to vyvádí. Chtěl ji zarazit, ale kouzlo už bylo odesláno. Prchající kouzelník ale za sebe jen lehce mávl rukou a magickým štítem odrazil útok zpět na útočníka s dvojnásobným zesílením a zrychlením. Jak Hanka vzápětí zjistila, její obrana nevyhodnotila její vlastní vrácené kouzlo jako útok a nestihla zareagovat, takže ji to zasáhlo plnou silou. Nohy se jí zamotaly tak důkladně, že upadla a převrhla koš s jablky tak prudce, až se ovoce rozsypalo po celé uličce mezi stánky. Pohromak se svou skupinou legračně přeskakovali kutálející se jablka a Hanka by se nejraději neviděla. Přehnali se kolem nich a dívka ucítila, jak jí někdo pomáhá na nohy. Původně si myslela, že je to Rafan, ale byl to pan Mojerana, který se mezitím nepozorovaně vrátil. Její kamarád sbíral zakutálená jablka, a když se podíval na Hanku, jeho oči se rozpustily smály, i když on sám se snažil zachovat kamennou tvář. Byla si vědoma toho, že si právě uřízla pěknou ostudu a že tato historka bude nepochybně vbrzku

kolovat po všech jejích známých. Nejhorší na tom ale bylo, že únosce draků ji poznal a že nejspíš získala dalšího nepřítele. A vzhledem k okolnostem asi velice nebezpečného nepřítele! Modlila se, aby ochránci bezohledného mága chytili. Jako by nestačilo, že se musí mít na pozoru před Zuřivým drápem! Teď ještě tohle! Ale vrátit už se to nedalo, bude muset být dvojnásob opatrná.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se starostlivě Mojerana.

„To je dobrý, nic mi není,“ uklidňovala ho Hanka a oprašovala si dlaně a nohy.

„Kluky jste neviděli?“

„Ne.“

„Musím se po nich podívat,“ řekl a vyrazil zase pryč.

Rafan sebral poslední jablko a znechuceně si ho prohlédl: „Budeme je muset rychle sníst. Podívej, jak jsou potlučená.“

„Škoda,“ nakoukla dívka do košíku, „byla taková krásná.“

„Jablka nejsou to nejhorší. Doufám, že si to uvědomuješ,“ káravě se na ni podíval její přítel a Hanka sklopila oči. Stále dokola jí připomínal, že má nejdřív myslet a pak teprve jednat. To seslané kouzlo byla hloupost, to už teď taky věděla. Ještě že způsobovalo jen zapletení nohou. Mohla dopadnout i hůř.

Najednou se jako velká voda přihrnula dvojčata, za nimi v závěsu Svát'a s Danem a nakonec dorazil i pan Mojerana. Svát'a už měl na zádech nadtý batoh. Zdálo se, že byl při nákupech úspěšný. Rafanův tulík to zpozoroval jako první, hbitě vyšplhal na jeho rameno a začal tlapkami rozšiřovat škvíru pod uzávěrem zavazadla a nahlížet dovnitř.

„Plavíku, ty jeden lumpíku zvěďavej, okamžitě toho nech! To se dělá

strkat čumáček do mých zásob?“ rozčiloval se naoko kamarád.

„Páni, lidi, viděli jste tu honičku?“ řekl Sam, když Rafan polapil tulíka a zavřel ho do své kapsy. „To bylo vzrůšo. Byli jsme táákhle blízko a viděli jsme toho zločince.“

„Jenže pak nás Dan se Svát'ou odstrčili stranou a odtamtud už jsme tak dobře neviděli,“ doplnil bratrovo vyprávění Tom.

„Bud' rád, že jsi byl stranou,“ řekl Dan, „ta honička nevypadala moc humorně.“

„Jak z kterého úhlu,“ podotkl tiše Rafan a sklidil za to Hančin zuřivý pohled. Pan Mojerana jim mlčky přidělil zavazadla a všichni vyrazili k lodi.

„Když je člověk s vámi, vždycky zažije něco zajímavého,“ konstatoval Dan spokojeně, když si to vykračoval vedle Sváti, „vy snad ty maléry přitahujete.“

„Nesmysl,“ zavrtěl Svát'a hlavou, „tohle byla náhoda. Ted' máme před sebou krásnou klidnou plavbu na ostrov a zpátky. Budeme odpočívat, zpívat, jíst a hrát si.“

„Kdyby tu byla sázková kancelář, tak si vsadím proti tobě,“ zasmál se Dan Ferelli.

„Hele, jestli nám přičaruješ nějaké problémy, tak si mě nežádej,“ dloubala ho zezadu Hanka.

Donesli zásoby k lodi a předali vše námořníkům, kteří to uložili do skladu. Zbytek dne proběhl bez komplikací. Ještě dvakrát přinesli nakoupené zásoby, najedli se u stánku, kde prodejce griloval ryby, a na chvíli se posadili na útesy s výhledem na moře. Dvojčata si znovu povídala o zážitcích z tržiště, ale Hanka a její kamarádi se k diskusi nepřidali. Zajímalo by je jedině, jestli byl únosce draků dopaden. Jenže to se zřejmě dozvedí až po návratu. Hanka byla Rafanovi vděčná, že o tom jejím trapasu

nevyprávěl hned za tepla. Stále ještě se jí při té vzpomínce svíral žaludek. Udělat takovou hloupost! Kdyby se ten okamžik dal vzít zpět, udělala by to bez zaváhání. Měla by se naučit v krizových situacích přemýšlet a pak teprve jednat. Jenže ono to vždycky probíhá tak neuvěřitelně rychle. Jak to má stihnout? Bylo jí jasné, že bude muset o své hlouposti vyprávět svým novým rodičům a měla by o tom povědět i Plamovi. Vůbec se na to netěšila. Určitě jí na to řeknou něco podobného jako Rafan. No jo, některým nepříjemnostem se holt člověk nevyhne...

Ve zbytku odpoledne jim ještě pan Mojerana obstaral barevné záchranné vesty, pláštěnky a hrnky s víčkem, kdyby jim nevydrželo dobré počasí. Nakonec se zase vypravili do hotelu, kde už na ně čekali pan Ferelli a Zachariáš. Povečeřeli společně a během jídla přišla opět řeč na incident v prostorách tržiště. Ani Danův otec ani trpaslík zatím nevěděli, jak honička dopadla. Jen se doslechli, že pronásledovaný použil k úniku bránu. Jestli nakonec své pronásledovatele setřásl, to nikdo v Dubovníku zatím netušil. Po večeři pan Ferelli předal každému malou krabičku a všichni nechápavě koukali, co je uvnitř.

„To máte na cestu, kdyby náhodou bylo mizerné počasí,“ řekl.

„To se jí?“ zeptal se překvapeně Svát'a, když vyndal tenoučkový lupínek, kterých bylo v krabičce asi padesát.

„Ano. Tohle je speciální výživa, určená pro extrémně náročné cesty. Jeden plátek kaloricky nahradí jedno jídlo. Velice dobře to funguje i při mořské nemoci.“

„Jé, tati, tos měl výborný nápad,“ zasmál se Dan, „hádej, kdo na jejich lodi dělá kuchaře.“

„Tak to si ty krabičky dobře schovejte,“ doporučil Zachariáš a každému ještě přidal pytlík sladkostí a oříšků. Pak se rozloučili s Danem, jeho otcem i trpaslíkem.

Tom a Sam měli trochu obavu, jestli se ráno včas probudí, aby

nezmeškali loď. Ale děda je uklidnil, že má spolehlivé hodinky a že mohou v klidu usnout. Po nějaké chvíli se jim to podařilo. Nejdéle zůstala vzhůru Hanka. Rozhodla se povyprávět zážitky uplynulého dne Plamovi.

„To nejsou dobré zprávy,“ řekl starostlivě drak, „mohu to říct i své matce?“

„Ale jo. Stejně by se to dřív nebo později dozvěděla. Za tu klouzačku v podzemí mi taky hlavu neukousla.“

„Kdyby toho chlapa chytila, tak ho roztrhne vejpůl,“ podotkl Plam.

„To mi řekni, jak může jeden chlap tahat za nos tolik zdatných kouzelníků?“ vzdychla Hanka.

„Najdi jednoho mravence, který tě kousnul, ve velkém mraveništi...“

Hanka uznala, že je to výstižné přirovnání. Ještě chvíli si povídali, pak jí drak popřál šťastnou cestu. Hned vzápětí pocítila R'íhanův kontakt na dobrou noc. Tentokrát se ale jednorožec zarazil a kontakt podržel.

„Co se stalo?“ zeptal se dívky.

„Jak víš, že se něco stalo?“ podivila se Hanka.

„Jsi teď moje dcera. Cítím tvou nejistotu, rozladění, obavy. Jako otec se snad smím zeptat, co se děje. Nemusíš mi to říkat nyní, mohu počkat, až si to srovnáš v hlavě.“

Hance bylo jasné, že odkladem nic nezíská, tak raději hned všechno po pravdě vyklopila. Moc dobře věděla, že před jednorožcem nemá šanci zatajit žádný ze svých vnitřních pocitů, ani zlost na to, jak hloupě jednala. Ulevilo se jí, když všechno dopodrobna vylíčila. Kousek té tíhy se rozplynul v laskavém R'íhanově naslouchání. Nakonec ani nedostala vynadáno.

„Své chování jsi zhodnotila správně. Nemusíš se na sebe zlobit, člověk

se celý život učí pomocí zkušeností. Přijmi své chyby a pouč se z nich. My tě máme rádi i s tvými chybami,“ dodal nakonec vlídně a poslal jí teplou psychickou vlnu na rozloučenou. Potěšilo ji to a snad během minuty usnula stejně tvrdě jako všichni ostatní kolem ní.

Znovu na Ostrově volby

Ráno sice nezaspali, ale stejně měli co dělat, aby stihli uklidit a sbalit všechny věci a dorazit na loď včas. Ostatní cestující byli zodpovědnější a dorazili už před nimi. Kapitán na jejich pozdrav odpověděl sotva na půl úst, gestem je poslal do podpalubí a začal vykřikovat povely námořníkům. Po chvíli ucítili prudké zhoupnutí, jak se plavidlo uvolnilo z kotviště a konečně vypluli na moře.

Měli k dispozici dvě kajuty. Obě působily miniaturním dojmem a bylo až s podivem, že do jedné se vešla čtyři vyklápecí lůžka a v druhé byly zavěšené dvě sítě s barevným hadrovým závěsem, který se dal mezi nimi zatáhnout. Nakonec nechali k velké radosti Toma a Sama první kajutu klukům a Hanka se nastěhovala k panu Mojeranovi. Nijak zvlášť jí to nevadilo, protože si dovedla živě představit, co její kamarády čeká ve společnosti neposedných dvojčat.

V dalších kajutách bydlela jedna rodina se dvěma holčičkami a ještě o kousek dál potkali muže se třemi chlapci a jejich chůvou.

Po obědě jim kapitán povolil pobyt na palubě a vymezil pasažérům prostor, kde se mohou zdržovat, aniž by se pletli pod nohy námořníkům. Hned vzápětí se všichni dozvěděli, že po večeři se musí uchýlit do podpalubí a ven mohou až zase po snídani.

„Sakra, tady je ale přísný režim,“ postěžoval si Sam a ostatní kolem něj jen souhlasně přikývli.

„Neboj se,“ zašeptal Rafan Hance do ucha, „dáme s tulíkem pozor, aby se Sam necoural v noci po palubě. Vlastně jsem kapitánovi vděčný, že nám to takhle zjednodušil.“

„Stejně dávejte pozor. Nejraději bych tentokrát zažila klidnou slunečnou plavbu.“

„To já taky,“ vzdychl Rafan, „ani netušíš, jak moc bych si to přál. Ale to vidění... Od té chvíle špatně spím.“

„Ale v noci se nejspíš nic nestane. Akorát na něj dohlédni ráno a večer. Já na něj dám pro jistotu pozor přes den,“ mrkla s pochopením na kamaráda Hanka.

Navzdory všem předpovědím probíhala jejich cesta v pohodě. Moře bylo klidné, hladinu čeřil mírný vítr a za zádi se stříbřitě vlnila stopa lodi. Občas je doprovázeli delfini a závodili na hladině s jejich plavidlem. Námořníci i spolucestující byli milí, jídlo chutné, nikde žádné problémy ani konflikty. Přes den se pasažéři chodili opalovat na palubu, hráli různé společenské hry, četli si, povídali. Dokonce i Rafan se uklidnil a užíval si pokojnou plavbu.

Svát'ra pravidelně kontroloval zásoby ve skladu. To, co si nakoupili na snídaně, přenášel do jejich kajuty, kde se všichni scházeli, a navíc si vylepšoval zdejší pobyt oblíbenými sušenkami. Vždy ráno si vyzvedli u Franty Soudka čaj nebo kakao a natěsnali se do maličké kajuty. Dvojčata vyzvídala, jak to chodí v magické škole, co je tam čeká hezkého nebo naopak nepříjemného, jací jsou učitelé a kdy začnou poprvé kouzlit. Čím víc se blížili k Ostrovu volby, tím byli Tom a Sam nervóznější a začali se bát, jestli opravdu mají sedmý smysl. Hanka je utěšovala, že magické nadání mají docela určitě a že si své prsteny z ostrova zaručeně odvezou.

„Jak si tím můžeš být tak jistá?“ nevěřil jí Sam.

„Magickým zrakem mohu vidět vaši auru. Máte ji stejně velkou jako naši spolužáci ve škole, takže není důvod se obávat neúspěchu,“

vysvětlovala trpělivě.

„A kdo ji má větší? Já nebo Tom?“

„Jste přece dvojčata, máte ji skoro stejnou,“ smála se dívka jejich zvědavosti.

„A který z tvých bratrů má větší auru? Svát'a nebo Raf? Oni dvojčata nejsou, tak ji třeba stejnou nemají.“

Hanka pohlédla na své kamarády a dala klukům za pravdu. Svát'a a Rafan měli auru podobnou jako by byli příbuzní. Ale co se týče velikosti, jistý rozdíl tu byl. Svát'a měl auru největší ze všech spolužáků, ale dívka zaváhala, jestli je vhodné to klukům říkat.

„Až se naučíte používat magické vidění, tak si to můžete porovnat sami,“ odpověděla Samovi šalamounsky. Chlapec se nespokojeně zavrtěl, ale spíš to bylo tím, že mu za krk vlezl Plavík a začal ho tahat za vlasy. Sam se pokusil tulíka chytit, ale ten jen spokojeně vypískl, že se mu podařilo někoho vyprovokovat ke hře.

Večer jim kapitán oznámil, že druhý den přistanou u Ostrova volby, aby se na to mohli předem připravit.

„No vida, tak už je to tady,“ řekl Svát'a dvojčatům, „zítra vás čeká náročný den, bude třeba se na to ráno náležitě posilnit.“

Pak zatáhl malé kluky a Hanku do skladu, aby mu pomohli najít čokoládové sušenky, které zakoupil právě za tímto účelem.

„Byly v takové červené krabici s puntíky. Mělo by to být někde támhle nahoře,“ ukázal dozadu do kouta, kde byly zásoby na zpáteční cestu.

„Vysad'te mě,“ požádal Sam, „já se tam kouknu shora.“

Svát'a s Hankou spojili dlaně a chlapec se začal rozhlížet po zásobách.

„Už ji vidím. Je támhle vzadu,“ natáhl se Sam a začal ztrácet balanc, „podržte mi nohy, já se tam natáhnu.“

Samořejmě, že ho neudrželi a Sam se propadl mezi zásoby. V jedné ruce ale vítězně třímал červenou krabici se sušenkami. Svát'a ji spokojeně převzal do opatrování a Hanka zatím pomáhala malému průzkumníkovi vylézt z bedny, do které se probořil, a uvízla mu v ní noha.

„Proč tu skladují prázdnou bednu?“ podivil se Tom, když se jeho bratr konečně vydrápal ven. Všichni nakoukli dovnitř prolomeným víkem a opravdu! Bedna byla vycpaná nějakými hoblinami a nic v ní nebylo.

Svát'a se zamračil a otevřel svou červenou krabici. Ačkoliv obal vypadal neporušeně, bylo v ní jen pár drobečků a kus starého papíru.

„Někdo mi sežral sušenky,“ otočil dotčený pohled na kamarády.

„Na nás moc nekoukej,“ zavrtěl hlavou Tom, „my to nebyli.“

Hanka zvědavě odloupla víko další bedny, kterou vytáhla z hromady, určené na zpáteční cestu.

„Nechci být poslem špatných zpráv,“ pohlédla významně na Svát'u, „ale asi nás na zpáteční cestě zase čeká půst.“

Namátkou nakoukli do nejbližších krabic. Kromě jedné, která ukrývala plechovky s kukuřicí, zely ostatní prázdnou.

„Že by tu měli myši?“ nechápal Tom.

„Nejspíš jenom jednu myš, zato ale velikou a tlustou,“ ušklíbl se Svát'a a vyměnil si s Hankou nešťastný pohled.

„Jo ták,“ došlo to konečně i Tomovi, „myslíte toho kuchaře.“

„Přesně!“ kývla Hanka.

„Tady jsou ještě jedny sušenky bez čokolády,“ konstatoval Sam, když zkontroloval další obal.

„Ty budou asi poslední,“ vzdychl Svát'a a vyrazil ze skladu ven. Hned vyhledali Rafana a Mojeranu, aby jim pověděli o svém neblahém objevu.

„Doufám, že s tím něco uděláš, dědo,“ oslovil pana Mojeranu Sam, „protože já bych určitě po třech dnech bez jídla umřel.“

„Až se zítra vrátíme z Ostrova, promluvíím s kapitánem,“ slíbil děda.

Druhý den ráno nemohla dvojčata samou nervozitou ani dospat. Snídaně proběhla dřív než jindy a hned po ní všichni vyrazili na palubu, aby sledovali, jak se Ostrov volby přibližuje.

Asi po hodině dorazili k přístavišti a vystoupili na břeh. Zvolna procházeli tržištěm a rozhlíželi se, co se tu nabízí k prodeji nového. Když prokličkovali mezi stánky až na konec prodejní plochy, pustili se cestou vzhůru, kde se před návštěvníky rozevíral vchod do labyrintu.

Zastavili se u jedné nádoby s prsteny a dvojčata v ní nejistýma rukama zalovila. Oba chlapci vytáhli po jednom prstenu, podívali se na sebe a ve stejném okamžiku si je navlékli na prst. Hanka s oběma kamarády je pozorně sledovala a vybavila si ten fascinující pocit, který cítila, když tu poprvé stála ona. Sledovala s pochopením jejich udivené pohledy a zalapání po dechu, když prstýnek obemkl prst a probudil jejich spojení se sedmým smyslem. Děda je oba uznale poklepal po rameni. Sam i Tom zářili nadšením a hned si začali vyměňovat zkušenosti, aby se ujistili, že oba cítili totéž. Nechali je povídat a všichni společně volným krokem zamířili do fronty před vchodem.

Pořadatel jim každému předal minci a vysvětlil, co mají dělat. Tom svůj peníz svěřil dědovi. Sam chvíli zaváhal a pak oslovil Hanku.

„Co kdybys moji minci pohlídala ty?“

Ta se ohlédla na pana Mojeranu, ale ten jen s úsměvem přikývl.

„Dobrá. Já ti ji pohlídám, než se vrátíš.“

„Hlavně ji neztrat' a nechod' nikam daleko. Sedni si u východu a počkej na mě,“ udílel jí pokyny rozrušený Sam.

„Neboj se, počkám hned u východu,“ usmála se na něj Hanka.

„Opravdu se v labyrintu nemůže nikomu nic stát?“ ujišťoval se opatrně Tom při pohledu na bránu, do které po jednom vcházely děti, které si přišly pro magické zasvěcení.

„Samozřejmě, že ne. Labyrint je naprosto bezpečný,“ opakoval už po x-té muž u vchodu.

Jako první vstoupil do brány Sam. Chvilku po něm i Tom. Děda je doprovázel starostlivým pohledem. Pak ale mávl na Hanku, Svát'u a Rafana, aby ho doprovodili dolů na tržiště.

„Musím pro kluky vybrat nějaké dárky. Doufám, že mi pomůžete,“ řekl.

„Jasně,“ usmál se Svát'a.

Hanka ale zavrtěla hlavou: „Slíbila jsem Samovi, že tu na něj počkám.“

„Mince nám řeknou, až bude čas pro ně přijít,“ namítl Rafan.

„Já vím. Ale slíbila jsem mu to.“

„Může to trvat i hodinu nebo víc...“

„Posadím se támhle do trávy a počkám tu na něj,“ pokrčila rameny, „dárky určitě vyberete i beze mě. Klidně běžte, mně to nevadí.“

„Jak myslíš,“ zvedl v gestu rezignace Rafan obě ruce a kývl na bratra, že je čas vyrazit. Dívala se za nimi, jak jdou ze svahu dolů k přístavu. Pak se

posadila do trávy a zahleděla se na moře. Bylo to tak příjemné a uklidňující.

„Rád tě zase vidím,“ ozval se vedle ní vlídný hlas. Zdvihla hlavu a setkala se s bystrým pohledem ve staré, bílém vousem zarostlé tváři. Stařík se posadil na trávu vedle ní.

„Je tu krásně, vid’?“ zeptal se jen tak mimochodem.

„Ano. Ale to nejkrásnější místo, jaké jsem kdy viděla, byla vaše zahrada,“ odpověděla Hanka Nestorovi a usmála se na něj. Bezděky si sáhla ke krku, kde v jantarovém přívěsku zářilo její malé sluníčko pro chvíle strachu a beznaděje. Byla Nestorovi velice vděčná, že jí tento talisman před třemi roky věnoval.

„Myslím, že už můj talisman nepotřebuješ,“ podotkl, když si všiml jejího gesta.

„Mám vám ho vrátit?“ zeptala se nejistě.

„Ale ne, to jsem tím naznačit nechtěl,“ uklidňoval ji stařík, „jen už jsi našla sama sebe. Klidně ho můžeš rozdat někomu, kdo ho bude potřebovat víc.“

Nevěděla, co na to má odpovědět, ale nezdálo se, že by Nestor na nějakou odpověď čekal. Chvilku seděli mlčky a dívali se na moře.

„Díky, že jste se za mě přimluvil u jednorožců,“ řekla po pár minutách tíše, „je to zvláštní mít je za rodiče.“

„Nepřimlouval jsem se, jen jsem jim poskytl nějaké informace. Ale jsem rád, že jsi našla tak bezpečný rodinný přístav. Kolem tebe se stále šíří vlny neklidu, dávej si pozor na své nepřátele.“

„Pokusím se,“ přikývla, olízla si rty a sebrala odvahu k neobratné otázce, „a kdyby vás to neobtěžovalo, nemohl byste poskytnout pár informací i mně?“

„Časem se dozvíš vše, co potřebuješ vědět. Nevím, co bych ti měl užitečného říct... Snad jen to, že už brzo se budeš muset rozhodnout, zda drakovi vrátíš, co je jeho.“

„Prosím? Netuším, co tím myslíte... Co vrátit? Co mám udělat?“

„Co máš udělat? Dám ti radu. Odpusť drakovi jeho vinu a pokus se pochopit, co ho k tomu dohnalo. Najdi sílu odpustit sama sobě i těm, kdo ti ublížili a poznamenali tak tvůj život.“

„Mám mu odpustit?“ podivila se.

„Snaž se. Možná to nebude snadné, ale jestli to dokážeš, bude tohle dračí srdce bít ve stejném rytmu, jako tvé, a nikdy tě nezradí.“

Hanka chtěla nahlas zapochybovat o jeho tvrzení, ale pak si uvědomila, že by to nebylo vůči moudrému starci zdvořilé. Znovu seděli mlčky pod teplým letním sluncem a užívali si společné okamžiky klidu. Hanka přemýšlela o starcových slovech. Možná by Zuřivému drápmu dokázala odpustit, ale nepřipadalo jí pravděpodobné, že by se právě on mohl stát jejím přítelem. Ale když to říká Nestor, měla by o tom aspoň přemýšlet.

„Už musím jít,“ zvedl se Nestor, „a pozdravuj ode mě R'ihana.“

„Moc ráda jsem vás viděla,“ vstala i Hanka, aby se mohla rozloučit, „a váš pozdrav určitě vyřídím. Otce to potěší.“

Nestor nakročil nohou k odchodu, ale ještě se zarazil: „Já hlava dřává! Málem jsem zapomněl na to, kvůli čemu jsem za tebou přišel! Chci ti říct, abys u sebe, až přijde ten správný čas, nosila džinovu paměť.“

Hance se vybavil kamínek, který měl v opatrování trpaslík Zachariáš. Vron si do tohoto magického předmětu ukládal své vzpomínky, aby je uchoval pro případ, kdy skončí jeho současná existence. Bez něj by v příštím „životě“ o všechny své poznatky a zkušenosti přišel.

Ještě naposledy se na ni stařík usmál a vyrazil pryč.

„Ale kdy? Kdy přijde ten správný čas?“ zavolala za ním Hanka.

„Až přijde, tak přijde. Určitě to poznáš,“ zamával jí na rozloučenou Nestor.

V tu chvíli dívka ucítila, jak se Samův peníz ohřál. Je čas počkat na malého kamaráda u východu z labyrintu. Vykročila k cestě a zahlédla, že už se od přístavu vracejí i oba její kamarádi s panem Mojeranou.

Zasvěcení Sama a Toma

Sam prošel branou a otevřela se před ním široká krásná cesta, lemovaná těmi nejhezčími a nejzajímavějšími branami, jaké si zatím ani nedovedl představit. Ale kdykoli se chtěl do některé z nich podívat, narazil na neproniknutelnou průhlednou stěnu. Zkoušel různé finty, jak se dostat dovnitř, ale nefungovalo to. Zdálo se, že bude muset najít tu správnou bránu, která je určena právě pro něj. Od té chvíle zkoušel každou bránu, kterou potkal. Pomalu začínal být vzteklý a zklamaný, že jsou před ním všechny vstupy zabezpečené. Nakonec se zastavil uprostřed cesty a vztekle dupl nohou.

„Chci tu mít bránu, která je určena jenom pro mě!“ vykřikl vzdorovitě.

Překvapeně zamrkal, když bílá cesta kolem něj potemněla a sluneční jas se proměnil v šero.

„Říkali, že se mi tu nemůže nic stát,“ řekl nahlas, jako by chtěl labyrintu připomenout, aby na něj byl hodný, ale jistota z jeho hlasu zmizela.

S obavou se rozhlédl a v šeru před sebou zahlédl bránu, kterou tvořily kmeny a větve dvou suchých částečně ohořelých stromů. Vypadala téměř strašidelně. Sam pocítil bázlivou úctu a přemýšlel, jestli svým chováním magický labyrint neurazil a jestli tohle nemá být trest za jeho zlostné halekání. Pomalu přistoupil k bráně a znovu se rozhlédl. Zbytek cesty tonul v šeru a žádnou další bránu vidět nebylo. Pečlivě si prohlédl ponurý vstup. Najednou si byl jistý, že je to opravdu jeho brána. Sebral všechnu svou odvahu a vstoupil dovnitř. Šero se rozplynulo a před ním se rozevřel ten nejúžasnější a nejkrásnější svět, jaký kdy viděl. Krajina plná vodopádů, lesů a jezer se rozprostírala v údolí pod jeho nohama. Zvěř se bezstarostně popásala na paloucích, barevní ptáci poletovali všude kolem a jejich zpěv se prolínal do šumění padající vody.

Pokud někde existuje ráj, pomyslel si, musí vypadat právě takhle.

„Máš pravdu,“ řekl měkký hlas ve výši jeho kolen. S údivem pohlédl na divokou husu, která na něj promluvila.

„Jsem ráda, že se ti tu líbí,“ pokračovala, „možná si už brzo podobné místo vybereš při své volbě.“

„Jaké volbě?“

„Budeš se muset rozhodnout mezi dvěma světy.“

„Nerozumím.“

„Pojď se mnou, něco ti ukážu. Nevím, jestli to usnadní tvou volbu, ale můžeš o tom aspoň přemýšlet.“

Divoká husa vedla Sama po hřebeni s vyhlídkou na pohádkově krásné údolí, až došli k otvoru ve skále. Protáhli se dovnitř. Sam přepokládal, že vcházejí do jeskyně, ale nebyla to pravda. Když se ohlédl, uviděl bránu s výhledem na krajinu s vodopády. Nyní stál v ponuré chodbě a husa na něj kývala, aby ji následoval. Neochotně ji poslechl. Dovedla ho k další bráně, za kterou uviděl divoký svět plný kamení, popela, neduživých rostlin

a zahnívajících zbytků. Udělalo se mu nevolno už jen z toho pohledu. Jenže uprostřed toho všeho se vynořila postava Toma, jeho dědy, rodičů a kamarádů. Mávali na něj a zvali ho, aby šel k nim. Toužil jít za nimi, ale vkročit do tohoto odporného světa se mu nechtělo. Najednou Tom uklouzl, upadl a zanaříkal. Sam se rozběhl dovnitř, aby mu pomohl. Podal bratrovi ruku a zvedl ho na nohy. Připadal si trochu jako ve snu, neboť jeho ruka, na kterou při tom pohlédl, vypadala průhledně. Husa se k němu dokolébala a podala mu brýle. Nasadil si je a svět kolem něj se neuvěřitelně změnil. Najednou byl plný barev a magického víření. Dokonce i nepříjemné pachy se obrátily k lepšímu. Husa vypadala trochu jako anděl s duhovými křídly a jeho bratr Tom zářil bílým světlem a usmíval se na něj.

„Nech si ty brýle, možná se ti budou hodit,“ řekla husa-anděl. Pak se Samovi zničehonic zatočila hlava a probral se až ve východu z labyrintu.

Tom opatrně vstoupil do hlavní brány a prošel dovnitř. Před ním se rozevřela široká cesta a po obou stranách se otvíraly brány do různých světů. U každé se zastavil a zadíval se zvědavě dovnitř. Nejrady by vstoupil do všech. Zajímali ho draci i jednorožci, zajímala ho poušť i moře. Byl bezradný, pro co se má rozhodnout. Nakoukl do skal, kde si hrála malá dráčata. Stále si nebyl jistý, tak popošel k dalším dveřím. U sedmé brány se zarazil, protože dovnitř nebylo vidět. Vše zakrývala hustá vlhká mlha. To vzbudilo jeho zvědavost. Chvilku přešlapoval a zvažoval, zda má vykročit do neznáma. Zvědavost ale byla tak silná, že se rozhodl to zkusit. Tajemné věci ho vždycky přitahovaly. Opatrně vstoupil dovnitř. Přes mlhu si neviděl ani pod nohy. Udělal dopředu dva kroky, ale když neviděl, kam šlape, bál se udělat další. Náhle mlha zavířila a u nohou mu přistála divoká husa. Její křídla rozehnala mlhu kolem jeho nohou a Tom uviděl, že stojí na sněhu.

„Polet' se mnou,“ řekla.

„Neumím létat,“ namítl chlapec.

„Ještě neumíš. Ale co není, může být. Pro tentokrát ti pomohu.“

Ucítil, že se mění a najednou měl místo rukou křídla.

„Neboj se, nic to není. Jenom nadskoč, mávni a pak už ti to půjde samo.“

Poslechl, co mu husa poradila, a podivil se, že to funguje. Zničehonic přesně věděl, co má dělat. Chvíli letěli mlhou. Jakmile získal jistotu v létání, mlha se rozplynula a pod nimi se objevil zalesněný kraj. Zalil ho úžasný pocit lehkosti a klidu. Husa přistála na palouku a Tom spolu s ní. Okamžitě se proměnil do své podoby.

„Pověz mi,“ oslovil ho pták, „chtěl bys mít magii země, vody nebo vzduchu a ohně?“

„To nevím. Myslím, že bych rád poznal všechny, než se rozhodnu.“

„A co bys rád dělal, kdyby to záleželo jen na tobě a nemusel ses ohlížet na ostatní?“

„Cestoval,“ vyhrkl Tom, pak se ale zarazil a dodal, „ale muselo by to mít nějaký užitečný důvod. Cestovat jen tak bez cíle, to by nebylo ono. Ale mám bratra, rodiče, dědu...“

„Já vím. To je v pořádku. Jen mě zajímalo, co by sis přál. Vstoupil jsi do brány úplně naslepo, to nebývá obvyklá volba.“

„Nemohl jsem se rozhodnout,“ pokrčil omluvně rameny Tom, „nevím, jestli mám nějaké nadání. Třeba byste mi mohla poradit.“

„Možná ano a možná bych ti mohla dát i malý dárek.“

„To není třeba, stačí mi ta rada,“ zaprotestoval Tom, protože si uvědomil, že s sebou nemá nic, co by huse mohl dát na oplátku, kdyby ho obdarovala něčím cenným.

„Dobrá, jak chceš. Myslím si, že by z tebe mohl být dobrý průvodce.“

„Průvodce?“

„Průvodce zbloudilých a hledajících.“

„To zní docela hezky.“

„A abys nikdy nezabloudil, podělím se s tebou o svou schopnost neztratit směr,“ řekla divoká husa a štípala ho do nohy.

„Jauvajs,“ vyjekl Tom, který něco takového nečekal. Husa se rozběhla, zamávala křídly a vzlétla. Ve vzduchu se otočila a přelétla chlapci těsně nad hlavou.

„Dobrý let,“ zakejhala na něj.

„Dobrý let,“ odpověděl jí Tom, protože usoudil, že se tak nejspíš divoké husy zdraví. Po chvilce zmizela za lesem. Polekal se, že tu zůstal sám.

„Být sám je někdy příjemné,“ odpověděl na jeho myšlenku sametový hlas.

Otočil se, aby zjistil, odkud pochází a uviděl jednorožce. Přicházel ladně stále blíž a zastavil se před Tomem.

„Nejsem zvyklý být sám. Jsme s bratrem skoro pořád spolu. Akorát tady ne. Chybí mi.“

„A co kdyby tě tvůj bratr chtěl opustit?“

„Nikdy se neopustíme!“

„Je to pouze teoretická otázka. Chci po tobě, aby sis to představil jen v duchu. Stačí úplně krátká představa...“

Tom poslechl. Představil si, jak Sam odchází s rodiči, zatímco on zůstává u dědy. Myšlenka, že přijde o nejbližší osobu, kterou má, byla tak hrozná, že se mu zpotily dlaně a zalil ho chlad.

„Asi bych umřel,“ odpověděl a otřel si zpotené ruce do kalhot.

„To by nebyla správná reakce,“ káravě řekl jednorožec. „A co v budoucnu? Myslíš, že tvůj bratr bude mít stejné touhy a plány jako ty?“

„Možná ne. Ale to je ještě daleko. Do školy budeme určitě chodit spolu.“

„A co když nebudete mít v nabídce stejná místa?“

„No, to by bylo strašné! To si vůbec neumím představit!“ vyděsil se Tom.

„A když bude mít bratr v nabídce školu, která se ti nebude líbit?“

„Když půjdu s ním, tak nám bude dobře kdekoliv.“

Jednorožec nerozhodně potřásl hřívou a zadíval se chlapci přímo do očí.

„Naskoč si na mě,“ řekl pak Tomovi, „pojdem se podívat na jedno místo.“

Nejeli dlouho. Zastavili se před jeskyní. Tom sestoupil na zem a pokusil se nahlédnout do temného otvoru.

„Běž se tam podívat,“ vybídl ho jednorožec.

Chlapec se protáhl do jeskyně a chvíli trvalo, než si zvykl na šero a temnotu. Před ním se něco pohnulo. S leknutím ucouvl, ale tvor nevypadal, že by ho chtěl napadnout. Byl vysoký, částečně opeřený, měl svalnaté nohy, ruce a dokonce i křídla. Veliké oči nevypadaly zle.

„Nemusíš se bát,“ oslovil ho tvor známým měkkým hlasem, už jsme se dnes jednou viděli. Jen jsem měla trochu jinou podobu.“

„To jste byla vy? Jako husa?“

„Nechtěla jsem, aby ses mne polekal hned při vstupu. Myslím, že ses asi zatím s žádnou harpyjí nesešel.“

Tom se trochu uklidnil. Teď už mu tenhle podivný tvor nepřipadal tak děsivý.

„Jak se ti u nás líbí?“ zeptala se harpyje a jeskyní se rozlilo šedavé světlo.

„No, celkem to jde,“ nechtěl být Tom nezdvořilý, „ale u nás doma je to hezčí.“

„A co takhle?“ naklonila se harpyje k němu blíž a podala mu brýle.

Tom si je nasadil a vydechl údivem. Najednou se zdálo, že je prostor jeskyně obložený diamaty, které jiskří v proměnlivé nádheře. Podíval se na harpyji a měl pocit, že vidí anděla.

„Páni! No to je mnohem lepší,“ odpověděl upřímně.

„Nauč se používat magický zrak a zjistíš, že některé věci nejsou takové, jak se zdají,“ přikývla vlídně, když jí brýle vrátil.

„Dobrý let,“ řekla mu na rozloučenou. Tom odpověděl stejnými slovy a vrátil se k jednorožci.

„Vidím, že jste si rozuměli,“ spokojeně konstatoval a pokynul chlapci, aby ho následoval. Vedl ho do soutěsky, kterou halila známá vlhká mlha.

„Projdi až na konec,“ řekl jednorožec a dotkl se rohem chlapcova čela.

„Neboj se, někdo tam na tebe bude čekat,“ ujistil ho na rozloučenou.

Tom se ponořil do mlhy mezi skalami. Po hmatu pomalu postupoval vpřed. Kamenitý povrch byl zrádný a kluzký. Musel našlapovat velmi

opatrně. Jak se na to soustředil, málem si ani nevšiml, že mlha mizí a on stojí na kamenité pláži. Na jednom velkém kameni se vyhřívala siréna.

„Tak maličký a už poznamenaný dotekem harpyje...“

„No jo, vzala na sebe podobu husy a štípla mě,“ odpověděl Tom.

„Cože? Tys mě slyšel?“ podivila se siréna, sklouzla z kamene a přistoupila k němu. Odhrnula mu jemným gestem vlasy z čela a pozdvihla obočí.

„Poznamenal tě i jednorožec?“ nevěřícně zavrtěla hlavou.

„Dotkl se mě rohem.“

„Tak to měl o tobě, zdá se, dobré mínění. Ale kamarádit se s harpyjemi,“ ohrnula opovržlivě ret siréna, „to myslím není dobrý nápad.“

„A proč to není dobrý nápad?“

„Pohybují se na pomezí života a smrti, jsou cítit hnilobou a mohou tě zabít už jen svým hlasem. Jejich magie má pachut' temnoty. My sirény z nich máme husí kůži.“

„Kam mám jít teď?“ zeptal se Tom.

„A kam bys rád?“

„Chtěl bych se vrátit k bratrovi, dědovi a ostatním. Už jsem tu hrozně dlouho. Myslím, že o mě mají strach.“

„Čas tady uvnitř běží úplně jinak než venku. Labyrint je vlastně taková velká hmotná iluze, kde každý hledá sám sebe, svá přání, svou magii, svůj osud...“

„Vy tady víte, co bude, co nás v budoucnu čeká?“

„Částečně. Vidíme síť cest, které se rozvětvují, kříží a občas zase spojují. Tak trochu dokážeme odhadnout, co se může stát. Na křižovatkách ale záleží na vaší volbě, kam vás osud ponese dál. Na takovém místě vy sami svým jednáním určíte, na kterou stranu chcete kráčet. Existují dokonce i skryté křižovatky, které se objeví nečekaně působením shody okolností. Pak je velice těžké předpovědět budoucnost. Chtěl bys vědět, co vás v nejbližší době čeká?“

„Ano. Myslím, že by mě to zajímalo.“

„Dobrá, zeptám se vody budoucí.“

Siréna odvedla Toma ke skále s vodním okem. Položila ruce na hladinu oka a Tom uslyšel něco jako hudbu skládající se ze šumění vody, hvízdání větru a pleskání vlnek o skálu. Siréna měla zavřené oči a vypadala soustředěně. Po chvíli začala hovořit.

„Z labyrintu si odnášíš dary pro průvodce, abys mohl doprovodit jednu zbloudilou. Ta pak možná v budoucnu splatí svůj dluh tvé kamarádce. Nebude to snadný úkol a na jednoho z vás číhá smrt. Je tu ale určitá šance, že to bude smrt-nesmrt. Jeden z vás má možnost přivést ohroženého na křižovatku. Pokud se ohrožený rozhodne pro nesmrt, staneš se pak na nějaký čas jeho průvodcem.“

Siréna zdvihla hlavu a otevřela oči: „Víc a přesněji to říci nedokážu.“

Tomovi z věštění sirény jezdil mráz po zádech. Teď měl pocit, že by bylo lepší, kdyby mu tohle všechno neřekla. Vždyť je ještě malej kluk, který teprve půjde do školy. Jak má zachraňovat nějakou zbloudilou? A kdo bude ohrožen na životě?

Siréna si všimla, jak je chlapec vyvedený z míry. Soucitně na něj pohlédla a pak se usmála. Natáhla ruce a vzala do dlaní jeho hlavu.

„Dávám ti schopnost útěchy. Díky doteku harpyje nezabloudíš, díky doteku jednorožce uslyšíš a porozumíš těm, kdo tě budou potřebovat,

a bude-li někdo příliš smutný nebo nešťastný, budeš ho umět svým dotekem utěšit. Tyto schopnosti a tvůj rozum tě povedou po tvých cestách.“

Tom ještě ucítil její pohlazení, zatočila se mu hlava a než se vzpamatoval, stál u východu z bludiště, kde už na něj čekali všichni ostatní.

Jsem průvodce!

Hanka se zadívala na dvojčata a byla zmatená. Oba chlapci se tvářili zadumaně a skoro smutně. Vzpomněla si na své nadšení i na to, co vyprávěli o zasvěcení Svát'a a Rafan, a bylo jí divné, že kluci neprojevují radost. Vzala je za ruce, aby se podívala na jejich prsteny. Vypadaly nezvykle. Samův byl celý průhledný, jako by na prstě nic neměl. Tomův byl jakoby složený ze čtyř kousků: oranžového, zeleného, modrého a průhledného.

Pak se Hanka podívala na minci, kterou měla v dlani. Hledala nápisy, určující, do které školy se může uchazeč přihlásit, ale nic nenašla. Mince byla prázdná. Rafan si všiml jejího výrazu a naklonil se, aby také viděl, co ji zarazilo. Vzal Samovu minci a i se Svát'ou si ji prohlédl.

„Co to asi má znamenat?“ podal Svát'a peníz panu Mojeranovi.

Děda držel na dlani Tomovu minci, a pokud dobře viděli, tak ta fungovala správně a objevovaly se na ní nápisy měst s magickými školami. Samův peníz byl bez nápisů.

„To je divné,“ vrtěl hlavou pan Mojerana, „nikdy jsem neslyšel, že by se tu někomu stalo něco podobného. Měli bychom se zeptat pořadatelů, co to znamená.“

„Asi ještě nemáte chuť vyprávět, co jste viděli?“ zeptala se opatrně dvojčat Hanka. Oba chlapci zavrtěli hlavami. Podívali se na sebe a chytili se

za ruce. Pan Mojerana zatím zastavil jednoho z pořadatelů a ukázal mu minci.

„Ano, máte pravdu, je to neobvyklé,“ přikývl muž, „znamená to, že váš chlapec má sedmý smysl a může se vzdělávat. Zdá se ale, že ještě nebyla splněna nějaká podmínka pro určení, kde má vyhledat svou školu. Dobře svou zasvěcovací minci uschovejte, protože časem, až se ukáže, kam patří, by se měl nápis objevit.“

„A co myslíte? Ukáže se nápis ještě v průběhu prázdnin, nebo bude muset počkat na příští rok?“

„Určitě se to vyřeší do konce prázdnin, jinak by ho labyrint odmítl.“

„Díky,“ uklidnil se pan Mojerana a rozloučil se s pořadatelem.

„Bez tebe do žádné školy nepůjdu,“ ujišťoval Tom zaraženého Sama a ten se konečně aspoň pousmál.

„Měli bychom si na zpáteční cestu nakoupit nějaké zásoby,“ připomínal Svát'a při pohledu na tržiště.

Kluci si schovali své mince do zapínacích kapes u košile a bez obvyklého dovádění se připojili k dědovi.

„To by mě zajímalo, co tam zažili,“ mumlal Svát'a potichu, aby ho slyšela jen Hanka, „takhle zaražené jsem je snad ještě neviděl.“

Zvolna došli na tržiště a začali se dohadovat, co nakoupí. Po chvíli se jejich zavazadla začala plnit suchary, sušeným masem, konzervovanou zeleninou, oříšky, jablky, sušeným ovocem a nakonec i sladkými oplatkami a čokoládou.

Už byli skoro u přístavu, když Sam zatahal dědu za rukáv a upozornil ho na to, že Tom se jim někam ztratil. Okamžitě se všichni začali bedlivě rozhlížet. Zvolna se vraceli po svých stopách a zkoumali dav návštěvníků,

jestli v něm Toma nezahlédnou. Pomalu došli až na konec tržiště, ale po Tomovi ani stopy.

„Támhle je,“ zavolal na ně Sam a ukazoval ke skalnatému pobřeží. Na nic nečekal a rozběhl se za bratrem. Opatrně ho následovali a dávali si pozor, aby v tom členitém kamenitém terénu nepřišli k úrazu. Když dorazili na místo, všimli si, že Tom stojí po kolena ve vodě a s někým si povídá. Sam stál na kameni poblíž a díval se na vodu před ním. Shodili boty a zavazadla a vstoupili do vody za nimi.

„Opatrně,“ otočil se na ně s napomenutím Tom, „nebo ji polekáte. Je už chudinka vystrašená až dost.“

„To je přece malá siréna,“ překvapeně konstatoval Svát'a, „kde se tu vzala?“

„Prý podlezla magickou bariéru, aby se podívala na zakázaný ostrov, a teď už nedokáže najít cestu zpět. Prosí o pomoc,“ řekl Tom.

„Ale my o magické bariéře nic nevíme,“ namítla Hanka, „jak jí máme pomoci?“

Všichni se s očekáváním podívali na pana Mojeranu.

„Počkejte tady, skočím se zeptat, co se dá dělat,“ řekl dětem a vyrazil zpět k cestě.

Rafan a dvojčata si začali povídat se sirénou. Hanka je pozorovala ze břehu, kam se spolu se Svát'ou posadila, a pomyslela si, že by se taky měla naučit sirénsky. Bez tlumočnicka neměla šanci rozumět tomu, co si povídali.

Po chvíli se vrátil zamračený Mojerana. Posadil se k Hance a počkal, až se všichni shromáždí kolem.

„Mám pro vás špatnou zprávu. Nemůžeme a ani nesmíme té maličké pomoci. Pořadatelé to zakázali. Ona porušila nejprísnější zákaz, takže tu

musí zůstat až do konce svého života sama, aby byla výstrahou pro případné další zvědavce. Ostatní sirény o ní vědí a souhlasí s tímto rozhodnutím. Nemůžeme ho o své vůli změnit.“

Tom šokovaně pohlédl na dědu.

„No, moc na mě nekoukej,“ zavrtěl hlavou Mojerana, „prostě to nejde.“

„Musí to jít!“ našel konečně Tom i hlas.

„Dědo, musí být nějaká možnost,“ začal se přimlouvat Sam.

„Tak ji schováme a převezeme na lodi,“ navrhla Hanka.

„Nemůžeme jen tak svévolně porušovat zdejší pravidla,“ trval na svém děda.

„Ale já jsem v labyrintu dostal za úkol ji zachránit,“ postavil se Tom, aby dodal váhu svým slovům, „já jsem totiž průvodce! A ona je první zbloudilá, kterou mám doprovodit domů! Je to prý důležité.“

Pan Mojerana si ho vážně změřil pohledem. Všichni mlčeli a zvědavě pozorovali malého kamaráda, který poprvé promluvil o něčem, co zažil při zasvěcení.

„Posad' se,“ řekl děda a mnul si prstem bradu. Tom poslechl, ale stále vzdorovitě hleděl dědovi do tváře. Hanka se zavrtěla, ale neodvážila se teď zasahovat do jejich sporu.

„Jsi si jistý tím, že máš doprovodit právě ji?“

„Jsem si jistý. Slyšel jsem její volání o pomoc. Nemohu jí odmítnout doprovod. Je to můj první úkol,“ opakoval důrazně Tom.

„V tom případě opravdu budeme muset něco vymyslet,“ vzdychl děda a Tom se k němu důvěřivě přitulil.

„Přemluvíme kapitána, aby ji vzal na palubu,“ navrhla znovu Hanka.

„Nebo ji tam propašujeme tajně,“ vylepšoval nápad Svát'a.

„To by ale musel jet oklikou,“ řekl Tom, „její domov je támhle.“

„Jak to víš?“ zeptal se Mojerana.

„Jsem přece průvodce. Vím to,“ usmál se na něj Tom.

„Víš i jak je to daleko?“

Chlapec nejistě zavrtěl hlavou.

„To nevadí,“ usmál se na něj děda a bylo vidět, jak usilovně přemýšlí. Když si všiml, jak na něm ostatní visí očima, rozhodl se přemýšlet nahlas. Byl zvyklý pracovat s mladými lidmi a nepodceňoval jejich schopnosti. Budou-li o situaci diskutovat společně, možná se objeví nějaký přijatelný nápad.

„Problém je v tom, že bychom měli z přístavu odjet jako všichni ostatní, abychom nevzbudili podezření. Obávám se ale, že kapitán vzhledem k tomu, že má na palubě i další cestující, kteří budou pospíchat domů, žádnou okliku nepřipustí. Museli bychom do Dubovníku a zase zpět, abychom té malé pomohli.“

„A co ta magická bariéra, která ji tu drží?“ zeptal se Rafan.

„Říká, že sem podplavala skalním tunelem, který se vzápětí sesul, a žádnou jinou cestu zpět nenašla. Jakmile se přiblíží k místu bariéry, ztrácí sílu,“ vysvětloval Tom.

„Já vím, slyšel jsem, co povídala. Jenom by mě zajímalo, zda ta bariéra funguje jen na ni, nebo zda bude ohrožovat i nás,“ podíval se Rafan na Mojeranu.

„Na ty, co připlouvají v lodích, určitě nefunguje,“ řekla Hanka, „jinak

by nejspíš na ostrov nepustila ani Vrona, když nás doprovázel.

„No jo, to máš vlastně pravdu,“ tůkl se do čela Rafan, „jenže siréna potřebuje vodu. Pochybuji, že bychom tady pro ni sehnali bublinu, aby mohla plout s námi lodí.“

„Tak jí půjčíme kýbl, aby do něj mohla strčit hlavu,“ navrhl Sam.

„Ale fuj! To je nedůstojné,“ zamračila se na něj Hanka.

„Kdyby bylo nejhůř, určitě by souhlasila i s tímhle,“ namítl Tom, „víš, ona je naprosto zoufalá.“

„Nebo by mohla plavat za lodí a u bariéry si nastoupit k nám,“ řekl Svát'a.

„Ne,“ zarazil ho pan Mojerana, „uvědomte si, že se chystáme porušit zákon, nebo přinejmenším mezidruhovou dohodu. Riskujeme obvinění a soud. Vy, jako mladiství byste asi vyvázli s podmínkou, proto jsem ochoten do toho s vámi jít. Ale lepší by bylo, kdyby se o tom nikdo nedozvěděl. Na lodi je příliš mnoho zvědavců a to se mi nelíbí. Kapitánovi bych možná věřil, ale jeho posádce a cestujícím už ani náhodou. Měli bychom zkusit vymyslet něco jiného.“

„To znamená,“ zauvažoval Rafan nahlas, „že potřebujeme odjet na lodi jako ostatní, pak se tajně vrátit a mít k dispozici nějaké plavidlo, abychom měli šanci uspět.“

„Jo, to je přesně ono,“ zamrkal pan Mojerana a začal si zase mnout bradu, „možná že by byl způsob...“

Všichni čekali, co poví. Chvíli trvalo, než znovu promluvil.

„Kapitán má na Sépii solidně stavěný a dostatečně velký záchranný člun. Kdybychom se nechali odvézt od ostrova tak daleko, aby už se kapitánovi nechtělo vracet, možná bychom si ho mohli proti nějaké kauci

půjčit.“

„Co je to kauce?“ zeptal se Sam.

„Peníze, zlato, drahé kameny, prostě něco, co by kapitánovi vynahradilo, kdybychom mu ten člun nevrátili.“

„A co řeknem kapitánovi, aby nám ho půjčil?“ zajímalo Hanku.

„No, na to budu potřebovat jednoho z mých vnuků, aby sehrál představení na téma: ztratil jsem zasvěcovací minci, musela mi vypadnout na ostrově,“ podíval se děda po Samovi a Tomovi.

„No jasně,“ rozzářil se Sam, „to bude hračka!“

„A pak?“ zeptal se Rafan.

„Pak musíme nějak tiše najít naši malou sirénu a dostat ji přes bariéru. Až ji tady Tom doprovodí domů, můžeme se pokusit o návrat na plavební trasu lodí a některou si stopnout, aby nás i se člunem dovezla do Dubovníku.“

„To zní dobře, to by se mohlo podařit,“ usmál se Svát'a.

„No, je tu ještě pár úskalí,“ pokýval hlavou Mojerana, „musíme správně načasovat naše představení, musíme vymyslet, jak se spojit se sirénou, až budeme ve člunu, no a potom na nás čeká bariéra. Dál to bude záviset na počasí a troše štěstí.“

Hanka si všimla, že se Rafan o něčem dohaduje se svým tulíkem.

„Ne já nic říkat nebudu,“ ohradil se nakonec nahlas, „je to, Plavíku, tvůj nápad, tak to ostatním řekni sám, ať si nemyslí, že jsem tě k něčemu přinutil.“

Rafan postavil tulíka před sebe a ostatní na něj zvědavě upřeli zrak.

„Plavík zůstane u sirény,“ řekl tulík nahlas, „počká a pak vy rychle najít, nebo siréna a tulík najít vás.“

„Opravdu pak tulíka najdeš?“ ujišťovala se Hanka.

„Mezi námi je něco jako lanko,“ vysvětlil Rafan, „najdeme se bez problémů a nemusíme na to použít ani magii ani nic jiného.“

„To je dobře,“ přikývl Mojerana, „použití magie poblíž ostrova by nebylo žádoucí.“

„A neutopíš se?“ oslovil Plavíka Sam.

„Já dýchat jako ryba, voda žádný problém,“ prohlásil sebevědomě tulík.

„Má naše siréna nějaké jméno?“ zeptala se Hanka.

„Jmenuje se Omaula,“ řekl Tom, „půjdu jí vysvětlit, k čemu se chystáme.“

Tulík vyšplhal Rafanovi na rameno, přitulil se na okamžik k němu, a hned potom se rozběhl za Tomem. Rafan vzdychl a smutně se díval za nimi.

„Než se vrátíme na loď, měli bychom se najíst,“ řekl Mojerana a vylovil z batohu placky, sýr a přidal čerstvě nakoupená rajčata. Rozložil vše na ubrousek mezi nimi, nakrájel sýr a pobídl děti, aby se obsloužily.

„Omaula má z Plavíka velikou radost a už se zdá mnohem klidnější,“ řekl Tom, když se vrátil.

Hned po jídle vyrazili k lodi. Byli tak zaujati vlastními problémy, že pan Mojerana zapomněl kapitánovi říct o objevu, který děti udělaly ve skladu zásob.

Poté, co se vrátili poslední cestující, dal kapitán rozkaz k odplutí. Musel dávat pozor na ostatní lodě, protože nebyli sami, kdo ostrov opouštěl. Dál na

moři se ale plavidla rozptýlila a už to bylo kolem nich klidnější.

Děti si sbalily své věci do zavazadel, aby byly připravené, ale pan Mojerana nespěchal. Rozhodl se začít až druhý den před večeří. Všichni mu nabídli k dispozici všechny peníze a drahé kameny, které měli s sebou. Snad to bude stačit.

Hanka byla nervózní, ale Sam předvedl bravurní výkon. Celý ubrečený přiběhl za dědou do jídelny a předvedl téměř hysterickou scénu. Hanka se Svát'ou to ještě vylepšili tím, že šli prohledat kajutu, jestli to není planý povyk. Ostatní pasažéři je sledovali se soucitným pohledem a Hance dalo hodně práce, aby potlačila vítězný výraz a vypadala zkroušeně. Uvědomovala si, že na Sama zkrátka nemá. Jeho herecké schopnosti naprosto přesvědčily ostatní, že jeho dědovi nezbyde nic jiného, než se s ním opravdu vrátit na Ostrov volby.

Pak se Mojerana vypravil za kapitánem a dlouho do večera se s ním domlouval. Jeho diplomatické schopnosti nakonec slavily úspěch.

Celá akce se uskutečnila za svítání. Kapitán jim nechal spustit člun, kam si vzali zavazadla, zásoby vody a vše potřebné, na co si vzpomněli. Tom dokonce přivlekl kbelík s jablky. Rafan se Svát'ou se chopili vesel a za chvíli už pozorovali, jak se během rozbřesku Sépie zmenšuje a odplouvá směrem k Dubovníku bez nich.

„Jak poznáme, kde je magická bariéra?“ zajímal se Sam.

„Omaula to pozná,“ odpověděl mu Rafan, „počká na nás s Plavíkem tam, kde je to ještě pro ni bezpečné.“

„Za jak dlouho tam budeme?“ zeptal se Tom.

„Když budete usilovně veslovat, tak dřív,“ zasmál se Rafan a šplouchl veslem tak, aby dvojčata pokropil mořskou vodou. Kluci prskali, ale protože ze svých míst do vody nedosáhli, aby kamarádovi oplatili stejnou mincí, zůstalo jen u slovního vyhrožování. Hanka se zasmála a uvědomila si, jak

Rafan mistrně drobnou akcí uvolnil všeobecné napětí.

Střídali se u vesel a Rafan jim hlídal směr. Jak začalo slunce hřát, docházelo ke střídání častěji a nakonec museli vytáhnout klobouky a čepice, aby jim sluneční paprsky nespálily obličej. Po půl dni už všichni cítili otlačené dlaně a namožené svaly. Naštěstí aspoň vítr byl na jejich straně a nefoukal proti nim. Na chvíli zastavili, najedli se a neochotně znovu usedli k veslům.

„Už jsme celkem blízko,“ utěšoval je Rafan, který u vesel zůstal nejdéle. Hanka se pokusila použít magický zrak, ale nikde nezahlédla ani stopu po nějaké magické bariéře. Přitom už museli být někde blízko ní.

„A jsme tady,“ řekl Rafan. A opravdu! Z vody se vynořila hlava sirény a na ní seděl tulík. Nadšeně švitořil a pak se po provaze, který mu Rafan hodil, vyškrábal do lodi a nadšeně se vítal se svým lidským přítelem.

„Prý se máme zkusit vykoupat,“ tlumočil ostatním Rafan, „Plavík povídá, že je tu skvělá voda.“

„Já bych šel,“ začal se svlékat do trenek Sam.

„Klidně běžte všichni,“ usmál se Mojerana a připevnil jim k okraji lodi žebříček, aby jim usnadnil přístup k vodě. Za chvíli už se všechny děti cákaly kolem. Jen Svát'a se držel poblíž žebříčku, protože plavání stále ještě neovládal. Namočení však bylo v horkém dni velice příjemné. Hanka se potápěla a litovala, že neumí sirénsky, aby si popovídala s jejich novou společnicí, která se s ladností sirénám vrozenou, vznášela poblíž nich. Teprve pod vodou Hančin magický zrak konečně slavil úspěch. Kousek od nich uviděla vodu svázanou do podivné struktury. Tohle byl určitě začátek magické bariéry. Plavala se podívat blíž. Náhle cítila zvláštní brnění a měla pocit, že ta upravená voda se k ní stahuje a začíná z ní vysávat energii podobně, jako upírí cuc. Rychle se otočila a plavala zpět. Pak ji napadlo, jestli by tu strukturu nemohla narušit. Vyplavala se nejdřív nadechnout nad hladinu a pak se o to pokusila. Nakonec zjistila, že je to plýtvání energií. Sice strukturu narušila, ale okolní voda ji zase poměrně rychle začala

obnovovat. Asi tu bylo nějaké silové pole, které vodu ovlivňovalo.

„Už toho nechte,“ zavolal na ně z lodi pan Mojerana, „a vylezte ven, ať se mi tam nerozmočíte.“

Pomalů se nasoukali zpět do lodi. Oblékli se do suchého a usadili se na sedačky.

Pan Mojerana jim každému hodil jablko a ostatní vysypal z kýble do batohu.

„Teď se musíme pokusit o přesun sirény za bariéru. Nejsem tak magicky zdatný, abych odhalil případné pasti a problémy předem, takže se všichni musíme připravit na to, že se mohou vyskytnout potíže. Není ani vyloučeno, že se budeme muset kvůli něčemu vrátit. Teď o tom můžeme diskutovat, ale pak v akci, když zavelím k návratu, tak všichni bez odmluvy poslechnete. Je to jasné?“

„No jo, ale co když budeme mít jiný názor?“ zeptal se Sam.

„Právě proto o tom s vámi mluvím teď. I kdybyste si mysleli pravý opak, tak v té chvíli bez zaváhání poslechnete! Vezměte to jako bojovou akci. Nejvyšší velitel musí být vždy jen jeden, aby nedošlo ke zmatku. Dnes to budu já a ty poslechněš, když něco nařídím. Rozumíš mi?“

„Ano, dědo. Poslechnu tě.“

„Dobrá. Ještě nějaké otázky?“

„Jak to provedeme?“ zeptal se Rafan.

„Zkusil bych to takhle: tu malou vytáhneme do lodi a vzhledem k tomu, že nemáme nic lepšího, naplníme jí kbelík vodou. Ty a já si sedneme k veslům, Sváťa bude dohlížet na její životní funkce, Hanka se Samem ohlídkají, aby byla siréna v klidu a nevyhlila vodu, kdyby došlo na potíže, a Tom nám bude ukazovat směr a dávat pozor na okolí lodi.“

„A kdyby se něco zvrtilo?“

„Budete mi hlásit vše, co by se vám zdálo divné. Já pak rozhodnu, co dál.“

„Měli bychom začít, za chvíli je tu večer,“ ohlédla se Hanka po slunci, které se sunulo k západu.

„Také si myslím,“ přikývl Mojerana a poslal Toma, aby pozval sirénu k žebříčku, kudy ji pak dostanou nahoru. Bylo to snadné. Rafan s Mojeranou ji vytáhli nahoru raz dva. Hanka se Svát'ou zatím nabrala do vědra vodu. Mořská dívka vypadala vyděšeně.

„K veslům a jedeme!“ zavelel Mojerana a loď se pohnula. Siréna zabořila hlavu do kýble a Svát'a cítil, jak se chvěje strachy a napětím. Hanka sledovala vodu ve vědru a vedle sebe měla další nádobu s mořskou vodou, kdyby bylo potřeba doplňovat vědro. Přes vodní dívku hodila vlhkou pokrývku, aby jí neublížil horký vzduch. Sice už nebylo tak intenzivní vedro jako v poledne, ale ona na něj nebyla zvyklá vůbec. Jak se dívala do rezervní nádoby, skoro automaticky se mrkla i magickým zrakem a všimla si, že voda se začíná spojovat do známé struktury. S obavou pohlédla na sirénu a na Svát'u.

„Pospěšte si s tím veslováním, nějak rychle slábne,“ řekl Svát'a a snažil se siréně předat trochu energie.

„Dávej na ni pozor,“ prosil ho tiše Tom.

Hanka s obavou sledovala strukturu vody. Už polovina tekutiny se zformovala.

„Myslím, že bariéra působí i na tekutinu v lodi,“ řekla nahlas.

„Je jí čím dál hůř. Nezvládne to,“ zavolal na pana Mojeranu zoufale Svát'a, „neudržím ji naživu.“

„Obracíme zpátky!“ nařídil Mojerana a otočil s Rafanem loď.

„Pospěšte si,“ zašeptal Svát'a a Hanka si všimla, jak má zpocené čelo. Struktura vody se pomalu začala uvolňovat, a když Hanka uviděla, jak poslední částčky vody získaly svou původní podobu, otočila se k Mojeranovi.

„Už jsme mimo dosah bariéry.“

Muž přikývl, ale ještě kousek s Rafanem veslovali, než zastavili. Pak vzal Rafan oslabenou sirénu do náruče a snesl ji do vody, kde ji přidržoval, než se trochu vzpamatovala.

„Neboj se, něco vymyslíme. Příště už se to určitě podaří,“ utěšoval ji.

„Příště už se nevracejte. Raději při tom pokusu umřu, než abych tu celý život zůstala sama,“ odpověděla nešťastně.

Rafan se poté, co se uklidnila, zamračně vrátil nahoru na loď.

„Tohle přece nemohou dítěti udělat. Copak sirény nemají žádné city?“ rozčiloval se polohlasně.

„Omlouvám se,“ řekl Svát'a, „ale asi nejsem dost silný, abych ji před působením bariéry ochránil.“

„To není tvoje chyba,“ vzal ho za loket Mojerana a otočil si ho k sobě, „uvědom si, že tahle bariéra musí být velice silná, možná by na ni nestačil ani sám Bdělý. Neobviňuj se a raději přemýšlej. Určitě existuje nějaká možnost, jak ji překonat, jen musíme přijít na ten správný způsob.“

„Třeba je ta bariéra někde užší,“ pokrčila rameny Hanka.

„No jo, ale najít takové místo by stálo spoustu času,“ zavrtěl se nespokojeně Rafan, „co kdybys poprosila o radu R'íhana?“

„Můj nový otec je bezvýhradně čestný, tohle se mu nejspíš nebude líbit.“

Řeknu mu o tom raději až po akci.“

„A co zkusit kolem Omauly vybudovat nějaký štít, aby ji ta bariéra nepoznala?“ navrhl Svát'a.

„Musí dýchat ve vodě. Stačilo by vybudovat štít kolem vědra,“ zamyslela se Hanka.

„Teď už se o nic pokoušet nebudeme,“ utnul nakonec diskusi Mojerana, „musíte trochu nabrat síly a ta malá taky. Vyspíme se a ráno to probereme. Vysvětlete to Omaule, vezměte si něco k snědku a pokuste se usnout. První hlídku bude mít Hanka a až se bude cítit unavená, tak mě vzbudí. Já pak předám štafetu Rafovi.“

Spustili malou kotvu, aby je proud neodnesl nežádoucím směrem. Moře lod'kou lehce pohupovalo, ale všichni byli tak rozrušení, že se jim usínalo špatně. Zato když zabrali, usnuli velice tvrdě. Hanka se dívala na hvězdy a stále ještě v duchu probírala možnosti, jak si poradit s podivně reagující vodou. Aby nechtěně neusnula, posadila se na veslařskou lavici a za záda si dala vědro s vodou. Kromě jiného si vzpomněla i na Rafanovo neblahé vidění a i když byla noc, přesto se posadila tak, aby na spícího Sama dobře viděla. Každodenní večerní kontakt s R'íhanem byl tentokrát krátký. Jen k němu vyslala myšlenku, že je v pořádku a je velice unavená. Vycítil, že si dívka nepřeje kontakt a jen jí zdvořile popřál dobrou noc. Zvažovala i spojení s Plamem, ale pochybovala, že by jim dokázal poradit. Akorát by zburcoval všechny okolo, aby jim někdo přišel na pomoc, a byl by z toho malér. Myslela i na malou zvědavou sirénu, která za svůj přestupek musí tak tvrdě a neodvolatelně pykat a žít tady odříznutá od blízkých i od přátel bez naděje na návrat. Pomalu ale jistě se jí začaly klížit oči. Když při druhém usnutí spadla na vědro, šla probudit pana Mojeranu. Pak se zahrabala do pokrývky vedle Sváti a usnula téměř okamžitě.

Probudil ji náraz do něčeho tvrdého a Rafanovo hulákání.

„Vstávejte! Okamžitě vstávejte a něčeho se držte!“

„Co se děje?“

„Dědó...“

„Uhni někam.“

„Pozor na vesla!“

„Něco nás vleče!“

Nad obzorem právě vycházelo slunce a barvilo vlnky růžovým světlem. Jenže nikdo neměl čas tu krásu obdivovat. Lod' se kymácela po hladině chvíli sem, chvíli tam, jako by je vlekla neznámá síla. Tom se vyklonil přes okraj lodě a snažil se na hladině zahlédnout nějakou známku toho, že je nablízku malá siréna. Lod' sebou trhla a zase prudce změnila směr. Tom přepadl přes okraj jako zralá švestka.

„Tomééé,“ zaječel Sam a bez rozmýšlení skočil za ním.

Okamžitě ho následoval i děda.

„Hlídej lod',“ nařídil Rafan velitelským tónem Svát'ovi.

„A ty navaž všechna lana a pusť je do vody, kdyby se někdo potřeboval chytit,“ obrátil se k Hance a také se vrhl do vody.

Hanka se okamžitě pustila se Svát'ou do navazování rezervních lan. Neznámá síla je stále vlekla po hladině, ale zdálo se, že teď už směr nemění tak často.

Po chvíli ukázal Svát'a za lod' a tam uviděli, jak se jednoho lana drží pan Mojerana a v náruči svírá Toma. Pomohli mu se přitáhnout blíž a vytáhli Toma do lodi. Jeho děda jen kývl a znovu se ponořil. Rafana nikde neviděli, ale to je vzhledem k jeho schopnosti dýchat pod vodou až tolik netrápilo. Největší strach měla Hanka o Sama.

„Zkusím se taky podívat dolů,“ nevydržela to nakonec a sešplhala po

žebříčku. Chytila se jednoho lana a odrazila se pod hladinu, aby se podívala, co je to za sílu, která je vleče. Uviděla stín obrovského rejnoka, který měl kolem zadní části těla zadrhnutou smyčku jejich kotevního lana. Do smyčky byla nějakým záhadným způsobem zamotaná i jejich malá siréna. Hanka se musela vynořit kvůli nadechnutí a při tom přemýšlela, jakým způsobem by mohla nejlépe pomoci. Možná by stačilo přeříznout lano a uvolnit loď. Ale musela by to udělat nějak šikovně, aby ten rejnok neodvlekl malou sirénu. Vyšplhala na schůdky a požádala Svát'ů o nůž. Pak se znovu vrátila pod hladinu. Bylo to těžší, než čekala. Lano bylo houževnaté a mnohokrát se musela vracet na hladinu, aby se nadechla. Siréna už moc živě nevypadala. Rejnok ale taky zvolna ztrácel sílu. Nakonec lano povolilo, rozmotalo se a z úvazu vyklouzl nejen rejnok, ale i siréna a dětské tělo, které bylo až do této chvíle ukryté pod tělem rejnoka. Hanka už se téměř dusila a musela se plavat nadechnout. Snažila se psychicky kontaktovat Rafana a přivolat ho sem. Nebyla si jistá, jestli se jí to daří, když je tak rozrušená a fyzicky zaměstnaná. Chytila se žebříčku, nadechla se a nůž hodila do lodi. Pak se ponořila a zoufale začala hledat dětské tělíčko. Místo něj zahlédla Rafana. Jak se na něj zadívala, spatřila kousek pod ním růžovou medúzu. Gestem na ni ukázala. Kamarád se otočil a hned vzápětí se vrhl někam do prostoru. Když se odrazila k hladině, všimla si, že kamarád už drží dětské tělíčko. Vynořil se skoro zároveň s ní. Vytáhli bezvládného Sama na palubu a okamžitě mu poskytli první pomoc. Zatímco se Rafan snažil z chlapce dostat vodu, Svát'ů se ujal magického léčení. Hanka si vzpomněla na sirénu a tiše Rafanovi vylíčila, co viděla.

„Tak jo,“ kývl, „já se po ní podívám. Ty zatím pomoz Svát'ovi.“

Pak se ještě otočil k bezvládnému dětskému tělíčku: „Jestli mě aspoň trochu slyšíš nebo vnímáš, Same, tak prosím neumírej. Moc tě prosím.“

Hance se dojetím zadrhlo v krku, když slyšela tu zoufalou prosbu z úst kamaráda, který většinou vystupoval jako tvrdý suverénní chlap. Pak se Rafan znovu vrátil do vody. Tom byl bledý jako stěna a klečel vedle Sváti.

„Zachraň ho, prosím, zachraň ho,“ šeptal a držel v dlaních bratrovu

hlavu.

Hanka položila ruce na Svát'ova ramena a posílala mu tolik energie, kolik dokázala. Věděla, že pokud Samovi nepomůže on, nedokázal by to asi ani nikdo jiný. Snad jedině jednorožec. Ale ten je daleko a sem se dostat nedokáže.

Žebříček na boku lodi zaskřípal a do lodi vyšplhal unavený Mojerana. Když uviděl Sama, taky zbledl. Zkontroloval jeho životní funkce a obočí se mu stáhlo do starostlivé linky. Nejistě mrkl po Svát'ovi a Hance a sklouzl pohledem na svého druhého vnuka, který se tvářil naprosto zoufale.

„Převlékneme ho do suchého,“ rozhodl Mojerana a šel vytáhnout ze zavazadla čisté oblečení. Převlékl Sama a přenesl ho na měkkou pokrývku, do které ho opatrně zabalil, aby byl v teple.

Po palubě zacupkal tulík a vyšplhal Hance na rameno.

„Rafan chtít tvoji pomoc,“ řekl jí do ucha a zase se spustil dolů. Dívka se otočila a spěchala za ním. Znovu se musela spustit do vody. Začalo jí z toho věčného máčení být chladno.

Rafan přidržel pod vodou bezvládnou sirénu a taky už vypadal ztrhaně a unaveně.

„Ještě žije, pokud to tak mohu říct, ale zdá se mi, že mele z posledního,“ řekl.

Hanka uchopila ruku sirény a pokusila se k ní vyslat na zkoušku trochu životní síly. Pak se polekala, jestli nejsou právě v pásmu magické bariéry a rychle zkontrolovala vodu kolem nich. Oddechla si, když nenašla žádnou deformaci. Znovu poslala siréně trochu energie.

„Běž si nahoru odpočinout, já ji tu zatím pohlídám,“ řekla Rafanovi.

„Ok, ale teď ji vezmi za ruce, já jí kolem těla uvážu sedačku z lana,

abys ji nemusela přidržovat,“ požádal kamarád Hanku a za chvíli už se siréna vznášela vodou přikurtovaná v provizorním úvazu. Pak Rafan zmizel v lodi a Hanka se pokoušela poskytnout siréně energii k životu. Měla dojem, že se stav vodní dívky pomalu zlepšuje. Náhle pocítila teplý příliv energie a hned poznala, že pochází od Plama. Drak měl neuvěřitelně citlivé smysly, a pokud se jednalo o Hanku, dokázal rychle vycítit její problémy. Vyslala k němu své díky a vděčně přijala magický proud energie a pomalu ho předávala dál. Po nějaké době zaznamenala první trhavý pohyb ruky jejich vodní spolucestující. Začala ji hladit po vlasech. Siréna se pomaličku probírala. Něco říkala, ale Hanka jí nerozuměla. Ještě jednou ji pohladila, vyslala k ní uklidňující obraz a začala šplhat nahoru, aby zavolala Rafana.

Když Hanku uviděl, přikývl a šel ji vystřídat. Cestou jí podal ručník a strčil do pusy kus čokolády. Hanka si všimla, že pusou od čokolády má i Tom a Svát'a.

„Tak co?“ zeptala se.

„Zatím žije,“ vzdychl Svát'a, „ale je to na vlásku.“

„Co siréna?“ zeptal se Mojerana.

„Myslím, že se probírá. Začala mluvit, ale já sirénsky neumím. Poslala jsem za ní Rafa.“

Tom zdvihl hlavu a překvapeně zamrkal a chytil se za hlavu: „Proboha! Já na ni skoro zapomněl! Jsem úplně neschopnej průvodce.“

Mojerana se naklonil přes bok lodi a něco si tlumeně povídal s Rafanem. Pak přidržel Toma, aby se mohl podívat dolů.

Když ho postavil zpátky na palubu, vzal vnuka za bradu a podíval se mu do očí: „Ukaž mi směr, půjdu veslovat.“

Rafan už se také přehoupal přes bok lodi dovnitř.

„Už je dobrá, poplave za námi,“ řekl unaveně a posadil se tam, kde právě stál.

Mojerana se posadil k veslům a uvedl loď do pohybu. Slunce šplhalo po obloze výš a výš a sušilo jejich mokré oblečení. Hanka vybalila nějaké sušenky a rozdělila je mezi přítomné. Mlčky jedli a zapíjeli to obyčejnou vodou.

„Co Omaula?“ zeptala se Hanka Toma, který kontroloval sirénu, jestli je následuje.

„Zatím v pořádku.“

„To je zvláštní,“ zamumlala si pro sebe, „podle mě už jsme daleko za bariérou. Ten zamotaný rejnok nás musel protáhnout skrz ni.“

Po jídle se k veslům posadil i Rafan a loďka se rozjela rychleji. Svát'a trvale seděl vedle Sama a většinu času se tvářil nepřítomně. Hanka se k němu také posadila, aby aspoň trochu přispěla svou energií, když už nedovedla pomoci, jako léčitel. Pak se ohlédla, jestli nemá Mojeranu vystřídat u vesel, ale muž zarputile dřel, asi aby utlumil pocit bezmocnosti nad Samem, kolísajícím mezi životem a smrtí. Tom zatím pendloval mezi bratrem a sirénou a hlídal směr, kterým jeli.

Nyní už bylo jasné, že se jim podařilo dostat za magickou bariéru. Jenže za jakou cenu! Jak z toho mají mít radost, když kluk, který sotva dostal svou první zasvěcovací minci, zápasí se smrtí. Hance připadalo, že je osud k Samovi nespravedlivý.

Zvedla se a šla Rafana vystřídat u vesel. Fyzická námaha jí pomohla překonat pocit psychické bolesti. Za chvíli si uvědomila, jak jí po zádech stékají čůrky potu, ale na duši se cítila lépe.

Den to byl dlouhý a úmorný. Jednu chvíli si myslela, že snad nikdy neskončí. Pak ale Tom došel k dědovi a řekl: „Myslím, že jsme na místě. Omaula je doma.“

„Opravdu? Tak to jsem rád,“ odpověděl děda chraptivě.

Rafan zvedl hlavu a zaposlouchal se. Pak se otočil na Toma.

„Chtějí s námi mluvit, musíme dolů,“ popostrčil ho k okraji loďky, kde mu pomohl bezpečně do vody. Sám se pak odrazil, až se loďka zhoupala a skočil dolů šipku. Hanka se spolu s panem Mojeranou vyklonila přes okraj, aby mohla sledovat kamarády těsně pod hladinou. Mrzelo ji, že neslyší, o čem tam dole diskutují. Pak se ale nad hladinu vynořily dvě sirény s bublinami na hlavách a vyhouply se do loďky. Kluci vyšplhali za nimi. Sirény všem pověsily kolem krku amulety, a když promluvily, Hance došlo, že to nejsou amulety, ale tlumočící zařízení.

Všichni se vzájemně pozdravili, aby se ujistili, že zařízení skutečně funguje. Pak se ujala slova siréna, která do lodi vyšplhala jako druhá.

„Z pověření našeho lidu vám chci oznámit, že na vaše jednání podáme stížnost u mezidruhového soudního tribunálu.“

„Můžete mi objasnit důvod stížnosti?“ ozval se pan Mojerana.

„Porušili jste svým jednáním mezidruhovou dohodu tím, že jste propašovali potrestanou Omaulu přes magickou bariéru.“

„Mohu se zeptat, za co byla potrestaná?“ vmísil se do hovoru Rafan.

„Porušila tabu.“

„Jaké tabu?“

„Sirény nesmí do blízkosti ostrova. Ona ale nerespektovala zákaz. Byla potrestána po zásluze.“

„Doživotní trest za to, že se jen chtěla někam podívat?“ podivil se Rafan.

„U lidí je to možná jinak, ale tady u nás žádnou neposlušnost

neštrpíme.“

„Smím se zeptat na něco osobního, aniž bych se vás nějak dotkl?“ ozval se Svát'a. Hanka si teprve nyní všimla, že se k nim také připojil.

„Ptej se,“ přikývla siréna.

„Vy osobně jste nikdy, tím myslím absolutně nikdy nezkusila nic nedovoleného?“

Siréna mlčela. Hanka zatřukala na tlumočící zařízení, jestli náhodou nepřestalo fungovat v tom nejzajímavějším okamžiku.

„Jen jednou, jako malá... Ale rodiče mě za to přísně potrestali.“

„Jak dlouho trval ten trest?“

„Půl dne.“

„A vy,“ otočil se Svát'a na druhou ze sirén, „také jste někdy zkusila něco, co jste měla zakázané?“

„Ano. Dvakrát,“ nejistě odpověděla druhá.

„Jak dlouho trval váš trest?“

„Nikdo nezjistil, že jsem se provinila.“

„Kolikrát se proti poslušnosti provinila Omaula?“ ujal se zase slova Rafan.

„Jednou.“

„A za to dostala doživotní trest?“

„Bylo to těžké provinění. Už ji nemůžeme mezi sebe přijmout zpátky.“

„Prokristapána, copak v tom vašem krásném těle není ani špetka citu?“ nevydržela už mlčet Hanka. „Omaula je dítě, které si vytrpělo dlouhá muka samoty, a vám to nic neříká? Udělali jsme všechno, co bylo v našich silách, abychom jí pomohli, a vy pro ni nemáte ani zlomek soucitu? Náš kamarád tady na palubě umírá, protože mu nebyl lhostejný její osud a vy se tu oháníte mezidruhovou smlouvou? To si říkáte myslící bytosti?“

„Mluví z ní bolest,“ pokusil se změkčit dopad jejích slov Rafan.

„Když nás před dvěma roky Delfita zachránila, myslela jsem si, že neexistují vznešenější bytosti, než sirény,“ otočila se na něj Hanka, „ale dnes zjišťuji, jak velmi jsem se zmýlila.“

„Vy znáte Delfitu?“ podivila se siréna.

„Dlužím Delfitě Marele jednu splátku,“ odpověděl jí Rafan.

„Zůstaňte přes noc tady. Musíme se jít poradit. Ráno náš rozhovor dokončíme,“ nařídila siréna a pak se svou družkou ladně sešplhala do vody.

„No, zatím to pro nás nevypadá moc dobře,“ povzdechl pan Mojerana, sundal si tlumočnicka a odhodil ho do vědra se slanou vodou. Ostatní ho vzápětí napodobili. Nemohli pochopit, že tu místo díky dostali vynadáno. Nejsmutnější byl Tom. Jeho první mise byla opravdu nesnadná a její konec vypadal na fiasko. Navíc kvůli tomu skoro přišel o bratra.

„Pojď mi pomoci s přípravou večeře,“ kývl na něj děda, aby ho nějak zaměstnal.

Svát'ra se vrátil k Samovi a Hanka šla sebrat oblečení, které už uschlo, aby tu bylo místo na to, které si právě namočil Tom a Rafan. Když skládala Samovu košili, nahmatala v kapsičce jeho zasvěcovací minci. Věděl snad labyrint předem, že zemře a kvůli tomu mince postrádala názvy míst, kde by mohl studovat? Prázdná mince... Tak proč ji proboha vůbec dostal? Vylovila ji z kapsičky, aby se na ni ještě jednou podívala. Promnula ji v prstech a na minci se objevil nápis. Zkusila, jestli tam není ještě nějaký další, ale nebyl.

Jeden jediný nápis s názvem města, o kterém nikdy neslyšela. Proč se tam objevil až teď? Znamená to, že Sam bude žít? Že se probere? Hance se srdce rozbušilo nadějí. Pak ale minci rychle zastrčila zpět a rozhodla se počkat. Raději se nejdřív poradí s Rafanem a Svát'ou. Bylo by kruté vzbudit u jeho blízkých naději, kdyby to pak mělo dopadnout špatně. Nebo ještě lépe – zeptá se R'íhana, ale ne dnes. Dokud se nevyřeší jejich situace, nechtěla se pouštět s otcem do diskuse, co udělali dobře a co ne.

Ráno, když se probudila, uviděla Svát'u, jak spí zkroucený v polosedě u Sama. Opatrně zkontrolovala malého chlapce. Nevypadalo to na žádnou změnu. Pak uložila kamaráda do pohodlnější pozice. Musel být hodně unavený, když ho to neprobudilo. Zato pan Mojerana už byl vzhůru a mazal si dlaně léčivou mastí. Hanka si všimla, že na nich má stržené krvavé puchýře.

Aby se zatím nějak zaměstnala, začala připravovat snídani. Litovala, že nemůže v lodi uvařit čaj. Vzpomněla si na prázdné bedny ve skladu jejich bývalé lodi a přemýšlela, zda už cestující na Sérii drží nedobrovolnou hladovku. Uvědomila si, jak ráda by s nimi měnila, kdyby to mohlo Sama vrátit do světa živých.

Sirény se dostavily hned po snídani. Honem si rozebrali odhozené tlumočnické, aby o nic nepřišli a čekali, co bude.

Jakmile se nahoru vyšplhala první siréna, Rafan vydechl údivem: „Delfita Marela, to je ale překvapení! Srdečně vás zdravím.“

„Také vás ráda vidím,“ odpověděla vlídně, „i když podle toho, co jsem slyšela, padaly tu prý včera nevybíravé výrazy na adresu zdejších vodních lidí.“

Hanka se začervenala, když si představila, že by toto pokárání slyšel R'íhan. Pak sebrala odvalu a nahlas řekla: „Omlouvám se. Nechala jsem mluvit city místo rozumu.“

„Budu tvou omluvu tlumočit ostatním,“ přikývla siréna, „tvá slova sice

vzbudila obecnou nevoli, ale na druhou stranu je nutné přiznat, že měla váhu a přinutila sirény k zamyšlení. Přišla jsem vám říci, že sirény sice nepřijaly Omaulu mezi sebe, ale nenamítají nic proti tomu, abych ji adoptovala já. Pokusím se to dítě vychovat k řádnému životu.“

„Vezmete ji k sobě?“ rozzářil se Tom. „To je skvělé. Už jsem se bál, že ta cesta skončí úplným fiaskem.“

„Slyšela jsem o tvém bratrovi,“ oslovila ho Delfita, „mohu se na něj podívat?“

Rozestoupili se, aby siréně umožnili přístup k Samovi. Sklonila se k bezvládnému chlapci a prohlédla ho. Když se otočila, jen bezradně zavrtěla hlavou.

„Nevím, co bych vám poradila, jeho duch se příliš vzdálil od těla.“

V té chvíli vystoupila do lodě Omaula, tentokrát už s bublinou na hlavě, aby se mohla pohybovat na vzduchu. Zastavila se před Tomem a položila mu ruce na ramena. Pak se ohlédla po Delfitě. Ta jen kývla.

„Chci ti poděkovat, že jsi mi pomohl najít domov,“ řekla Tomovi pomalu, aby všichni rozuměli, „neumíš si představit, jak pro mě bylo zlé žít odříznutá od svého národa. Jako můj průvodce si nyní zasloužíš odměnu. Delfita se domnívá, že by vám přišla vhod doprava do přístavu. Nebo jestli máš nějaké jiné přání...“

Tom se na ni podíval se směsicí vlídnosti a smutku: „Chtěl bych, aby se bratr uzdravil.“

„Kdyby to bylo v našich silách, pomohly bychom ti moc rády,“ otočila se na něj Delfita, „ale tohle bohužel nedokážeme.“

„V tom případě se opravdu potřebujeme co nejrychleji dostat domů,“ přikývl Tom. Najednou už nevypadal jako malý kluk. Hanka měla pocit, že za těch pár dní jejich donedávna bezstarostný kamarád dospěl o několik let.

„Moje patronka Delfita Marela se o to postará,“ přikývla Omaula, „ještě jednou díky, kéž najezneš cestu svého srdce.“

Pak obešla i ostatní a srdečně se s nimi rozloučila. Delfita spokojeně sledovala malou sirénu. Pak se rozloučila i ona. Jako posledního si nechala Rafana, se kterým se zdržela nejdéle. Nakonec Mojeranovi vysvětlila, jakým způsobem jim pomohou s návratem do přístavu. Hanka s úsměvem pozorovala Omaulu, která teď vypadala rozzářeně a šťastně. Pro ni tahle akce nepochybně skončila úspěchem. Nakonec vodní návštěva opustila jejich loďku.

Než se Hanka stihla zeptat, jakým způsobem se dostanou do přístavu, loďka se sama od sebe rozjela a všude kolem nich se objevila hustá mlha.

Všech se zmocnil zvláštní pocit a postupně jim zalehly uši. Nedalo se udělat nic jiného, než se posadit na složené pokrývky na dně lodi. Ani neměli chuť si spolu povídat, jen seděli a tupě zírali před sebe. Jemné chvění lodi je téměř uspávalo. Jako by čas i prostor ubíhaly kolem nich bez ohledu na fyzikální zákony.

Najednou se loď zastavila a mlha se rozptýlila. Právě nastával večer. Měli dojem, jako by se probudili z těžkého nepříjemného snu. Nad hlavou se jim začaly množit hvězdy a v dálce spatřili osvětlené pobřeží. Vydechli úlevou, že už je to podivné cestování konečně za nimi.

„Je to, jak říkala siréna,“ konstatoval pan Mojerana, „ta světla, co vidíme, už je Dubovník.“

Pak se zvedl a šel zkontrolovat Sama.

„Nic nového,“ zabručel napůl pro sebe a napůl směrem ke Svát'ovi, který dorazil k chlapcovu tělu zároveň s ním. Nic dalšího o Samovi neřekl, ale bylo vidět, jak se na něm podepisuje velká starost a smutek. Bylo to tím zřetelnější, čím víc se snažil chovat jako jindy, jako by se nic zvláštního nedělo.

„Počítám, že se do přístavu dostaneme zítra během dopoledne. Možná tam budeme dřív než Sépie. Kdyby se někdo v přístavu ptal, tak budeme tvrdit, že nás chytila magická bouře. A teď se najeďte a zkuste si ještě chvíli odpočinout,“ otočil se k dětem. Poté vylovil ze zavazadel jídlo, sušené ovoce namíchané s čokoládou a rozdal všem na lodi jejich příděl. Mlčky se najedli. Mojerana však po jídle neulehl, jak čekali, ale usedl k veslům a nasměroval příd' loďky ke světlům. Rafan se rozhodl mu pomoci a posadil se k druhému páru vesel. Tom se přitulil ke svému nehybnému bratrovi, Svát'a si rozprostřel svou přikrývku z druhé strany a oba zkoušeli usnout.

I Hanka si udělala pohodlí, ale ještě neměla v úmyslu spát. Zavolala Plama.

„Poslyš,“ oslovil drak Hanku, když se přivítali, „nelítáš náhodou zase v nějakém maléru?“

„No, to se pozná, až řeknu R'íhanovi, jak jsem byla drzá na sirény,“ ušklíbla se sama pro sebe, „ale tebe jsem se chtěla zeptat na něco jiného. Slyšel jsi někdy o místě, které se jmenuje Airbowan?“

„Airbowan? Myslím, že už jsem to někdy slyšel, ale nemohu si vzpomenout, kde. Mám se zeptat matky?“

„Počkej, nejdřív se zkusím pozeptat u R'íhana.“

Sotva si vzpomněla na svého nového otce, už pocítila vzájemný kontakt. Zaplavila ji vlídná přítomnost jednorožcovy mysli.

„Přeješ si se mnou hovořit?“ zeptal se jí.

„Ráda bych se zeptala na místo, které se jmenuje Airbowan.“

Když jednorožec chvíli neodpovídal, myslela si, že to místo asi taky nezná.

„Co bys o tom místě chtěla vědět?“

„Zdá se, že tam funguje magická škola. Je to pravda?“

„Ano. Ale není mnoho žáků, kteří by se tam ucházeli o studium. Je to poněkud neobvyklé místo. Divil bych se, kdyby se Mojerana rozhodl přihlásit své vnuky na tuto školu. Nejspíš ani neví, co je to zač.“

Hanka začala vyprávět o událostech, které se jim přihodily od chvíle, kdy chlapci vstoupili do labyrintu na Ostrově volby. Cítila, jak i Plam naslouchá pozorně všemu, o čem je řeč. Jednorožci to nevadilo a občas se zeptal na některé podrobnosti, aby vše správně pochopil. Dívka jim pověděla i o svém objevu, kdy našla na Samově minci nápis Airbowan, který tam před jeho nehodou určitě nebyl. Proč se tam objevilo jméno magické školy tak pozdě a ve chvíli, kdy je v bezvědomí? Znamená to, že se probere? A proč tam má jen jednu jedinou nabídku? Hance to připadalo podivně nevysvětlitelné.

„Mám ještě otázku,“ řekl R’íhan, „má toto místo v nabídce i jeho bratr Tom?“

„To nevím,“ zarazila se Hanka, „myslím, že nikdo nic takového nevyslovil. Ale nejsem si tím jistá, musela bych to zjistit.“

„Je to důležité, běž to zjistit,“ řekl jednorožec, „a jestli tam to jméno školy má, rád bych mluvil s ním a s Mojeranou.“

Hanka se vyhrabala z pokrývky a sklonila se k Tomovi. Ještě nespal. Zvědavě se posadil a podal Hance svůj zasvěcovací peníz. Malým kouzlem si na něj posvítla a rychle prošla seznam škol. Na konci objevila Airbowan.

„Ukaž!“ vzal jí z ruky minci Tom. „To jméno jsem tam předtím neměl! To je divné.“

Mojerana, když viděl, jak si začali svítit a povídat, vstal od vesel, aby zjistil, co se děje. Tom mu podal minci a ukazoval, že se mu tam objevil další nápis. Hanka mezitím vylovila i minci z kapsičky Samovy košile. Opatrně ji osvětlila a na dlani ukázala nápis, který se na ní objevil, Tomovi i jeho

dědečkovi. Překvapeně zírali na její dlaň, jako by ani nechtěli věřit vlastním
očím...